Weest Paraat

REDACTEUR JAN SCHAAP

Redactie: Reinkenstraat 14a
Administratie: Alexanderstraat 20
Den Haag

JAARGANG 24 — No. 8 SEPTEMBER 1938

UIT HET

Nationaal Hoofdkwartier

Wanneer het Septembernummer van „Weest Paraat" verschijnt, behoren de feesten ter ere van het Regeringsjubileum van H.M. Koningin Wilhelmina tot het verleden. De feestvreugde is verklonken; wat blijft, is de dankbaarheid aan God om wat Hij ons in onze Hoge Landsvrouwe geschonken heeft, is de liefde tot onze Vorstin, die ons volk kent en weet wat het nodig heeft, die het symbool is onzer nationale eenheid, welke zich in de afgelopen weken zo krachtig heeft doen gelden.

Voor onze jongeren is het woord, door Hare Majesteit tot hen gericht in Haar toespraak van de 31e Augustus, een kostbare herinnering aan deze dagen. Waar zovelen van hen gebukt gaan onder het zware heden, het gevoel hebben, dat niemand naar hen vraagt, dat ze feitelijk overbodig zijn, komt onze Koningin op een hoogtepunt van Haar leven hen verzekeren, dat de toekomst van ons vaderland van hen, juist van hen afhangt, van het geloof, de trouw, de moed van de jeugd van nu, van hun initiatief, hun inzicht, hun volharding. Dit Koninklijk woord was niet een oplossing voor practische moeilijkheden, het bracht iets van hoger orde; het was een getuigen van de liefde van Hare Majesteit tot de Nederlandse jeugd, van het vertrouwen dat Zij stelt in de jongeren onder Haar volk. Vele padvinders zullen er toen — en bij vele andere hoogtepunten van de feestviering — met begrijpelijke trots aan gedacht hebben, dat Zij, Die deze onvergetelijke woorden sprak, de Koninklijke Beschermvrouwe is van „de Nederlandsche Padvinders". Terugziende naar het verleden welt bij ons, padvinders, de innige dankbaarheid op voor het vele, dat wij aan onze Koningin en aan geheel ons Koninklijk Huis te danken hebben, zeer in het bijzonder aan de krachtige steun die Z.K.H. Prins Hendrik der Nederlanden aan onze beweging geschonken heeft.

En wanneer wij onze gedachten op het heden richten, gaan die ook uit naar Z.K.H. Prins Bernhard der Nederlanden, den Koninklijken Commissaris van de Nederlandse Padvinders, die in korte tijd de weg tot de harten van de padvinders heeft weten te vinden.

Zo overheerst ook bij ons, padvinders, de innige dankbaarheid, en welt in ons

hart de bede op, dat God onze Koningin nog vele jaren moge sparen tot zegen voor ons ganse volk.

Ir. J. Matthes †

Op de Zaterdag, die aan de feestweek voorafging, overleed te Gorinchem in de ouderdom van 26 jaar, Ir. J. Matthes, de districtscommissaris der N.P.V. in het district „De Betuwe". De daaraan volgende Woensdag hebben zeer vele padvinders den betreurden dode de laatste eer bewezen.

Welk een schrijnende tegenstelling: de vrolijke versiering, de feestelijke stemming die Commissaris van Leeuwen en ik op onze tocht naar Gorinchem in alle dorpen die we passeerden zo duidelijk aanvoelden — en de verslagenheid, de diepe droefheid om dit jonge, veelbelovende leven, dat zo plotseling werd afgesneden, die op aller gelaat te lezen stonden, toen we ons op de Algemene Begraafplaats te Gorinchem achter de lijkstoet van onzen betreurden commissaris schaarden. Padvinders begeleidden de lijkbaar en droegen de talrijke kransen, padvinders stonden in dichte rijen geschaard van de ingang van het kerkhof af tot aan de geopende groeve, padvinders defileerden eerbiedig en stil, met ontbloot hoofd langs het graf tot een laatste groet aan hun beminden leider. Geliefd is hij geweest én bij de leiders én bij de jongens; dat bleek op deze begrafenis overduidelijk. Geliefd om zijn nobel, open karakter; geliefd bovenal omdat hij zo geheel en al padvinder was, beleefde wat hij als ideaal beleed.

Het N.H.K. is aan Ir. Matthes grote dank verschuldigd voor zijn arbeid in het district „De Betuwe", dat door de verspreide ligging der troepen zulke grote moeilijkheden biedt; moeilijkheden die door onzen overleden districtscommissaris zo voortreffelijk werden opgelost, dat zijn heengaan ook in dat opzicht een lege plaats achterlaat die heel moeilijk vervuld zal worden.

Zeer in het bijzonder gaat onze sympathie uit naar Mevrouw Matthes, die, met haar kinderen, door dit verlies wel het allerzwaarst is getroffen en die zo van harte ook in het padvinderswerk van haar man deelde.

Wij zullen onzen overleden broederpadvinder, Commissaris Matthes, niet licht vergeten.

Ere zij zijn nagedachtenis.

Hij ruste in Vrede.

Jubileumviering.

Van onze Koningin is gezegd, dat Zij onder Haar volk verkeerd heeft als Een Die dient. Dit is een woord, dat onder onze padvinders naar zijn diepe zin verstaan wordt. „Ick dien", het devies der Voortrekkers, de wapenspreuk van zovele ridders in de Middeleeuwen, is ook ons ideaal. Wij trachten het te beleven waar en wanneer wij kunnen. De afgelopen weken hebben ons ruimschoots de gelegenheid geboden dit idaal in practijk te brengen. En terugziend mogen we met dankbaarheid zeggen: De Nederlandse padvinders hèbben gediend. Op het N.H.K. kwamen uit verschillende districten rapporten binnen over wat onze verkenners, onze voortrekkers, onze leidsters en leiders gedaan hebben en bij het lezen zeg je bij jezelf: Goed zo, dat is echt padvinderswerk geweest, gedaan in de echte padvindersgeest. In de grote steden is op onze troepen en stammen telkens een beroep gedaan voor afzettingen, voor estafettediensten en blijkens de binnengekomen rapporten hebben allen zich goed van hun taak gekweten. En 't is dank zij de Nederlandse padvinders, dat op de vooravond van de Nationale

feestdag langs de gehele zee en landgrens de vreugdevuren, waarom de jeugd zich verzamelde, hoog opvlamden. 't Is een arbeid geweest, waarvoor heel wat organisatie en heel wat opoffering nodig was en die verricht is in de ware padvindersgeest: met algehele toewijding en zonder er veel ophef van te maken. Verblijdend was ook, dat P.V.N., K.V., N.C.V.P. en N.P.V. deze dagen in grote harmonie samen hebben gewerkt, een bewijs, dat er in de Nederlandse padvindersbeweging een groeiend besef van saamhorigheid wordt aangetroffen.

Contact met het buitenland

Het contact met buitenlandse padvinders is door de wereldjamboree versterkt. In Vogelenzang zijn tussen Nederlandse padvinders en hun gasten vriendschapsbanden aangeknoopt, die vele vreemde padvinders naar ons land hebben gebracht en vele Hollandse verkenners en voortrekkers naar het vaderland van hun Jamboreevrienden deed trekken. Het laatste getal zou nog groter geweest zijn, indien voor onze troepen de passenkwestie geen onverwachte moeilijkheden had opgeleverd, moeilijkheden, waarvan we op goede grond vertrouwen, dat die zich een volgend jaar niet meer voor zullen doen. Het aantal van de buitenlandsche padvinderspassen, door het N.H.K. deze zomer uitgereikt, was groter dan ooit te voren. In totaal bedroeg het aantal 412, als volgt gespecificeerd:

België en Luxemburg	162	padvinders
Engeland	110	„
Zwitserland	89	„
Frankrijk	28	„
Hongarije	9	„
Zweden	8	„
Polen	4	„
IJsland	2	„

Een groot aantal Nederlandse leiders en VT's bracht onder leiding van Oubaas Lorentz van de Raso van Gamerenstam te Breda veertien dagen in het internationaal padvinderschâlet te Kandersteg door, waar de leiding herhaalde malen er haar blijdschap over uitsprak, dat er weer Hollanders in Kandersteg gekomen waren, die in de eerste jaren van het bestaan van het châlet dit zo vaak bezochten, maar de laatste jaren zich uiterst zelden vertoonden. Men bewaart in Kandersteg nog goede herinneringen aan mannen als Baron van Pallandt, Dr. Egidius, die allen krachtig hadden meegewerkt om de stichting van dit internationale centrum mogelijk te maken. Over het 14-daags verblijf van de Nederlandse groep te Kandersteg zal men zeker elders een uitvoerig verslag kunnen lezen. Op deze plaats wil ik alleen vermelden, dat de Nederlandse padvinders met hun oranjedassen er gaarne geziene gasten waren en dat Oubaas Lorentz er in geslaagd is om de Hollandse kamer in het padvinderschâlet, die zeer onderkomen was, geheel te laten opknappen en zo in te richten, dat deze kamer weer gezien mag worden en allerlei herinneringen aan Holland bij de bezoekers zal wakker roepen.

In Kandersteg ervaart de padvinder evenals op de wereldjamboree, dat de padvindersbeweging een internationale broederschap is. Er waren gedurende mijn verblijf te Kandersteg, behalve de groep van Oubaas Lorentz, Verkenners uit Zwolle, die zich boven op de Bonder Krinden verdienstelijk hebben gemaakt door een naar beneden gerolde rugzak weer op te vissen en Verkenners uit den Haag, die evenals de Zwolse Verkenners niet in het châlet logeerden, maar op het aangrenzende terrein kampeerden, en verder Belgen, Zwitsers, Fransen, Engelsen uit alle delen

van het Britse Rijk, Amerikanen, zelfs gedurende één nacht een troep Japanese padvinders, die op hun doortocht waren naar Berlijn.

Nu de Nederlandse padvinders de weg naar Kandersteg hervonden hebben, vermoed ik, dat een volgend jaar het aantal Nederlandse bezoekers nog wel groter zal zijn dan dit jaar.

Nationale Koempoelan 1938 te Lunteren

Aan het einde der feestweek is op 10 en 11 September de koempoelan gehouden. Deze droeg een zeer bijzonder karakter, omdat het de eerste koempoelan der N.P.V. was, waar onze Koninklijke Commissaris aanwezig zou zijn.

Jong en oud is Z.K.H. Prins Bernhard buitengewoon dankbaar geweest, dat Hij, aan het einde van een zéér inspannende week, de reis van Amsterdam naar Lunteren heeft willen maken, om, als padvinder, in ons midden aanwezig te zijn, iets te zien van de nummers der avondvoorstelling van de prachtige kleurenfilm van Hopman Pompe en het gehele kampvuur mee te maken.

Terugzien op het koempoelanweekend is er nog zoveel meer om dankbaar voor te zijn. Het programma was goed verzorgd en werd zonder stoornis afgewerkt; het gaf aan de leidsters en leiders waardevolle suggesties voor hun werk in horde, troep en stam. De organisatie van het gehele kamp maakte het mogelijk, dat alles vlot en prettig verliep. Het weer was schitterend: prachtige herfstdagen, een pittige, koele lucht; 's avonds maanlicht, dat over 't conferentieoord en de bossen een haast onwezenlijke glans wierp. Maar bovenal de geest was uitstekend. Uit allerlei kleinigheden bleek overduidelijk dat men als zusters en broeders padvinders tesamen was; men ging naar huis met nieuwe moed en met nieuw enthousiasme, bezield met het vaste voornemen, om in de komende maanden ons spel van verkennen zo goed mogelijk te spelen. En dat is misschien wel het allerbelangrijkste van deze koempoelan.

HOOFDCOMMISSARIS.

BUITENLAND

3e World Rover Scout Moot

De 3e Wereldbijeenkomst van Voortrekkers zal worden gehouden in het park van Monzie Castle, Grieff, Schotland, van 15 tot 25 Juli 1939. Een driedaags bezoek aan Edinburgh, van 26 tot 29 Juli, sluit aan op de bijeenkomst. Het totaal aantal deelnemers zal beperkt zijn, eventueel zal aan de deelnemende landen een limiet worden gesteld voor het maximum aantal deelnemers. Een voorlopig programma en bepalingen voor het Nederlandse contingent zullen spoedig nader worden bekend gemaakt.

Lidmaatschap Buitenlanders

Tot het lidmaatschap van de vereniging is toegelaten Walter Baum, van Duitse nationaliteit, Verkenner van de 1e Haaksbergense groep.

Internationale correspondentie

15-jarig Verkenner van een Bijzondere Eisen Groep zou gaarne met een Nederlandse Padvinder in correspondentie treden. Zowel het corresponderen met een B.E. Verkenner als met een niet B.E. p.v. is welkom. Gegadigden gelieven zich te wenden tot het Nationaal Hoofdkwartier.

Een Ass. Patrouille leider uit Australië zal gaarne in correspondentie treden met een Nederlandse Verkenner. Voor het adres gelieve men zich tot het Hoofdkwartier te wenden.

Nederlands-Indië

Ex-Hoofdcommissaris Ranneft van de Padvindersbond in Nederlands Indië is door het Nationaal Hoofdkwartier benoemd tot Ere Hoofdcommissaris van de Padvindersbond.

SECRETARIAAT

Spelregel 358

De medaille van het N.O.C. (Ned. Olymp. Comité) is gevoegd bij de lijst van onderscheidingstekenen, welke ingevolge spelregel 358 op de uniform mogen worden gedragen.

Gouden Erekruis

Het Nationaal Hoofdkwartier heeft het Gouden Erekruis toegekend aan Verkenner Arie Masseus uit Den Helder voor moedig optreden en daardoor redden van een drenkeling, een jongetje uit Medemblik.

OUD PADVINDERS

Foto bijeenkomst Woudschoten

Foto van de bijeenkomst op Woudschoten, 13 bij 18, is verkrijgbaar ad *f* 0.75 bij fotopersbureau B. Gompers, van Limburg Stirumstraat 32, 's Gravenhage.

VOLMACHTEN COMMISSARISSEN.

In het Juni-nummer van „Weest Paraat" onder verleende volmachten Distr. Amsterdam te lezen:
A.D.C. voor Welpen: Mej. G. Bessels.

UITGEREIKT:

District Groningen: A.D.C. voor Welpen: Mej. F. Paul.
District Haarlem: A.D.C.: A. J. Kloek.
A.D.C. voor Verk.: P. Klant.
A.D.C. voor Voortr.: A. Mijs.
District Maastricht: A.D.C.: B. M. van Griethuijsen.
District Zwolle:
Onderdistr. Twenthe: A.D.C. voor O.P.V.: Dr. J. van Beusekom.
District Rotterdam: A.D.C.: P. Gelderblom.

INZENDEN COPY WEEST PARAAT

Mogen we wederom hier het dringend verzoek doen om alle copy voor „Weest Paraat" te adresseren aan de Redactie, Reinkenstraat 14a, Den Haag, en **niet** aan het Natonaal Hoofdkwartier. Ook deze maand heeft verkeerde adressering weer tot vertraging geleid.

REDACTIE.

De Nationale Koempoelan

10 en 11 September 1938

Nadat de nationale Koempoelan van de N.P.V. op de schitterende terreinen van het Conferentieoord van de Zendingsstudieraad te Lunteren officieel geopend was met het hijsen van de vlag, verzamelden allen zich in het gezellige, door dennebomen omzoomde amphitheater, waar onze Hoofdcommissaris in een korte, duidelijke toespraak de tegenwoordige organisatievorm in ons land uiteenzette. Deze verklaring was voor de vele leiders, die het de laatste tijd wel enigszins was gaan duizelen van de vele raden, besturen en commissies aan de „kop" van onze beweging, ongetwijfeld van nut. Daarna verzamelden we ons om oubaas van Voorthuisen en onder zijn beproefde leiding klonken een aantal liederen door de bossen, die ons allen in een stemming van saamhorigheid brachten, die de hele koempoelan bleef hangen en dan ook zeer tot het welslagen bijdroeg. Moegezongen verzamelden we ons toen om een veldje, waar Baas van Koten met de verkenners van de „Chaukers" uit Bussum duidelijk liet zien, dat Lichamelijke Opvoeding niet identiek is met „vrij'- en ordeoefeningen", maar wel degelijk ook, evenals al onze activiteiten, als spel gespeeld kan worden. Voor de meeste koempoelandeelnemers was deze demonstratie een openbaring en alleen al de tocht naar Lunteren dubbel en dwars waard.

Hoewel we niet in de gelegenheid gesteld werden mee te doen, bleken we alleen van het kijken al zo uitgehongerd te zijn, dat alle schalen, en dat waren er heel wat, bij de avondmaaltijd in de ruime eetzaal volkomen leeggegeten werden tot grote schrik van onzen zorgzamen penningmeester, die bezorgd overal informeerde of we nu heus wel genoeg gegeten hadden.

Na het eten verzamelden we ons in het Hoofdgebouw, waar in bonte afwisseling welpen en verkenners in een nonstopprogramma een aantal demonstraties gaven, die er stuk voor stuk zijn mochten. Wat was al dadelijk de dans van „Poppey the Sailorman", uitgevoerd door een stel leuke welpen, origineel! Een horde uit Utrecht vertelde in de vorm van een zangspel hoe ze hun zomerkamp gevonden hadden en wat ze er beleefd hadden. Zeeverkenners uit Rotterdam toonden zich meesters in het ropespinnen en jakardraaien. Zeeverkenners uit Utrecht demonstreerden een matrozendans, die echte zeerobben hen zeker niet zullen verbeteren, terwijl het matrozenkoor van dezelfde troep een aantal frisse liedjes ten beste gaf. Haagse verkenners duikelden dat het een lust was, een andere Haagse patrouille imiteerde met zijn negro-songs een negerband op werkelijk meesterlijke wijze, terwijl een zwaarddans toonde wat er met grondige oefening en concentratie te bereiken is.

Hopman Pompe vertoonde de door hem opgenomen gekleurde jamboreefilm, zeker de beste jamboreefilm, die de meeste deelnemers ooit gezien hadden. Vooral de demonstraties kwamen hierop buitengewoon tot hun recht en deden ons de drukke, maar mooie dagen van Augustus 1937 nog eens beleven. En tijdens deze voorstelling gebeurde het wat we allen gehoopt hadden maar niemand durfde verwachten: onze Koninklijke Commissaris kwam de koempoelan bezoeken. De Hoofdcommissaris was dan ook de tolk van alle aanwezigen toen hij de hoge gast hartelijk welkom heette en dankte voor dit medeleven met onze beweging, wat we nog meer op prijs stelden na de buiten-

H. C. Oosterlee opent de Nationale Koempoelan.
(foto hopman Pompe)

gewoon vermoeiende week, die de Koninklijke Familie achter de rug had. Prins Bernhard zat ook aan aan het kampvuur in de open lucht dat de avond besloot. Van dit kampvuur behoeft eigenlijk weinig meer gezegd te worden na de vermelding dat het stond onder leiding van AHKC v. Voorthuisen. Het was dus áf, belangrijk is echter nog, dat het programma niet alleen uit vroolijkheid en „kolder" bestond, maar dat ook de ernst er een onderdeel van uitmaakte in de vorm van voortreffelijk voorgedragen gedichten. Ook aan onze troepkampvuren mogen we dit onderdeel niet verwaarlozen.

Prins Bernhard, die het kampvuur niet alleen bijgewoond heeft, maar er ook op ongedwongen wijze aan deelnam en ons daarmee nog eens toonde, dat hij één der onzen is, moest ons toen verlaten en reed na een hartelijk afscheid, luide toegejuicht, huiswaarts. Hopman Pompe vertoonde toen het tweede deel van zijn film, waarna het in de cantine bij thee en krentebollen zo gezellig werd, dat de Hoofdcommissaris ons te middernacht naar bed moest „jagen". De tenten, resp. barakken, werden opgezocht en weldra was alles in diepe rust tot de volgende ochtend 7 uur, toen de ochtendnevels begonnen op te trekken en we ons in de frisse ochtend waagden. Nadat de vlag gehesen was, overdachten we tijdens de aandacht, geleid door HC Oosterlee, onze verantwoordelijkheid en roeping als leider.

De Zondagochtend werd verder besteed aan een 11-tal inleidingen en instructies naar keuze, waarbij de verschillende „secties" zich om hun leider in de hoeken van het terrein verzamelden en stuk voor stuk belangrijke onderwerpen behandelden, waarvan de conclusies na afloop in het amphitheater medegedeeld werden. Vooral vielen daarbij op de originele voorwerpen die door welpen vervaardigd kunnen worden van eenvoudige huis-, tuin- of keu-

kenvoorwerpen. „Netelige" onderwerpen als plaatselijke commissies, moeilijkheden bij de overgang van welp naar verkenner, de seniorpatrouille, aansluiting Verkenner-Voortrekker, werden uit verschillende gezichtshoeken bekeken. De belangrijke en waardevolle conclusies en suggesties zullen in W.P. in afzonderlijke verslagen door de leiders van de besprekingen behandeld worden, hierover kan dit verslag dus verder zwijgen. Na de maaltijd werden met animo twee spelen beoefend, n.l. het aloude volleyball en een voor onze beweging nieuw spel. het Groningse „Kiepeljen", dat de deelnemers zodanig opwond, dat er zelfs een gewonde te betreuren viel, die het overigens nogal van de vrolijke kant opvatte. Enfin, anders is het niet leuk, zeggen we in de troep in zo'n geval. En leuk was het, dat bleek toen allen weer verzamelden in het amphitheater, waar HKC Bn. van Palland de grootste moeite had om de zaak tot bedaren te brengen. Nadat hem dit met de krachtige hulp van den HC gelukt was, kregen we een verslag over de stand van het B.E.-werk in ons land en met trots vernamen we, dat de Nederlandse resultaten ook in Engeland zeer de aandacht trekken. Mogen er steeds leidsters en leiders gevonden worden om dit moeilijke, maar dankbare werk voort te zetten en uit te breiden.

De HC sloot toen de bijeenkomst, de vlag werd gestreken, een kopje thee, een handdruk met de vele oude en nieuwe vrienden en de deelnemers verspreidden zich weer naar alle windstreken met in hun hart echter een nieuw vonkje enthousiasme, dat thuis gekomen, aangeblazen wordt tot een laaiend vuur, dat in het winterprogramma uitgedragen zal worden in alle horden, troepen en stammen. De koempoelan heeft ons iets meegeven dat voor onze jongens van groot belang zal zijn en daarom is hij geslaagd!
Hoofdcommissaris Oosterlee hiervoor onze hartelijke dank evenals HKC van Leeuwen voor zijn onvermoeide assistentie en AHKC Spijkerman voor de organisatie, die klopte als een bus.

JJ.

Samenvatting van het besprokene tijdens de Koempoelan over „De verhouding P.A., groepen en groepscommissies.

De inleider begon met te herinneren aan het artikel van hopman Schaap in het Novembernummer van 1937 van „Weest Paraat" over de organisatie van het spel van verkennen en de plaats, welke aan volwassenen daarin toekomt. Op de voorgrond moet staan: de jongens spelen het spel zelf; volwassenen kunnen hen helpen door de gelegenheid te scheppen het spel zoo goed mogelijk tot zijn recht te doen komen. Welke taak daarbij aan andere volwassenen dan de leiders is weggelegd, zal van de omstandigheden afhangen. Men zal zich steeds moeten afvragen, of men blijft op het terrein, waarvan de grenzen door de geest van het spel worden aangegeven.
De spelregels kennnen twee groepen van personen, die medewerking kunnen verlenen: de groepscommissies en de aflingsbesturen.
De plaats van eerstgenoemde is duidelijk omschreven: zij helpen en adviseren de leiders eener groep en werken uitsluitend binnen het kader daarvan. Er bestaat een band tussen den groepsleider en de commissie, daar de leden door hem worden benoemd. Uitdrukkelijk zeggen de spelregels, dat de commissies niet bij de training betrokken zijn.
Plaatselijke afdelingen zijn al dan niet rechtspersoonlijkheid bezittende verenigingen van volwassenen, welker leden

dus een bestuur kiezen en waarin een ledenvergadering het hoogste gezag is. De spelregels veronderstellen het bestaan ener dergelijke vereniging in elke plaats waar een groep is gevestigd. Deze verenigingen stammen uit de tijd van vóór 1927, toen de N.P.V. bestond uit plaatselijke padvindersverenigingen, dus uit rechtspersonen, die stemrecht hadden in de algemene vergadering der N.P.V. In deze organisatie kwamen de volwassenen verre buiten de grenzen van het voor hen bestemde terrein. De fouten van deze organisatie waren, dat de beslissende invloed op de gang van zaken berustte bij ondeskundigen, de leden der plaatselijke verenigingen. In 1927 is, wat betreft de leiding der N.P.V., teruggekeerd tot het oorspronkelijke denkbeeld van Baden-Powell. De plaatselijke verenigingen, belast met de traditie van haar vroegere positie, bleven bestaan.

Spelregel 121 zegt wel, dat de D.C. wordt bijgestaan door een of meer plaatselijke afdelingen, doch hij heeft niet veel steun van een bestuur, op welker samenstelling hij generlei invloed heeft en welker leden, indien het district groot is, hij veelal niet kent. De afdelingsbesturen gevoelen zich, krachtens hun herkomst verantwoordelijk tegenover de leden der afdeling, niet tegenover den D.C.

Slechte ervaringen met afdelingsbesturen hebben ten slotte geleid tot een aanvulling van spelregel 151 met de bepaling, dat de D.C. in plaatsen, waar geen afdeling bestaat en de taak van het afdelingsbestuur dus op hem rust, een plaatselijke commissie kan benoemen, die de plaats van het bestuur inneemt. Bij een dergelijke commissie vervallen de genoemde bezwaren, welke tegen afdelingsbesturen bestaan. De plaatselijke commissie moet men zien als een commissie van bijstand en advies voor den D.C. Een goede verhouding tussen haar en de leiders berust op tact, vertrouwen en juist begrip van elkanders positie.

Aanvankelijk bedoeld voor noodgevallen, vinden de plaatselijke commissies meer en meer ingang als normale schakel in de organisatie ter vervanging van plaatselijke afdelingsbesturen.

Bij de besprekingen werd tegenover de ongunstige ervaringen door den inleider bedoeld, gewezen op gunstige resultaten van de werkwijze van verschillende afdelingsbesturen, die in volle harmonie met den betrokken D.C. samenwerken. Er is geen enkele aanleiding dergelijke besturen door plaatselijke commissies te vervangen. Een der aanwezigen vreesde, dat de leden ener plaatselijke commissie te veel in een en dezelfde kring zouden worden gezocht, waardoor het contact met de maatschappij, dat men in de ledenvergaderingen der afdelingen heeft, verloren zou gaan.

De inleider verklaarde in antwoord op de gemaakte opmerkingen, dat het geenszins in de bedoeling ligt van het hoofdkwartier bij een a.s. herziening der spelregels de afdelingen zonder meer te schrappen en te vervangen door plaatselijke commissies. Zolang een afdelingsbestuur in de geest van het spel werkt, heeft het reden van bestaan. Z.i. verdient het echter aanbeveling geen nieuwe afdelingen op te richten en geleidelijk, naarmate de gelegenheid daarvoor zich voordoet, plaatselijke afdelingen door plaatselijke commissies te vervangen.

v. K.

„Groepssysteem"
„Contact horde — troep — stam"

Den inleider was verzocht vooral de nadruk te leggen op de werking van het groepssysteem in de practijk, en verschillende bezwaren en moeilijkheden te signaleren en te bespreken. Men moet

Z.K.H. Prins Bernhard aan het Koempoelan-kampvuur.

(Fotopersbureau Gompers)

echter de practijk aan de theorie toetsen, en zodoende ontkwamen wij niet aan een beknopte uiteenzetting van de ideale werking van het groepssysteem, d.w.z. een zodanig welke maximum rendement, uit trainingsoogpunt bezien, waarborgt.

Een *volledige groep,* bestaande uit horde-groep en stam, met *goede leiders,* die technisch voor hun werk geschikt zijn en de grote lijn zien, zich niet blind staren op hun eigen onderdeel, zich niet koninkje voelen in hun eigen rijkje, bezield met den wil tot samenwerking, zelfverloochening en naastenliefde ziedaar evenzovele vereisten voor efficiënte werking van het groepssysteem, dat immers beoogt de jongens van 8 tot 21 jaar door horde-troep- en stamlidmaatschap een harmonieuze, aansluitende, langzaam-stijgende en volledige padvinderstraining deelachtig te doen worden.

Dat voor een goede werking van het groepssysteem elke gelegenheid moet worden aangegrepen om contact tussen horde-troep en stam te bewaren en te verstevigen, werd algemeen gevoeld. Veel nieuwe gezichtspunten of ideeën brachten de aanwezigen niet naar voren.

Dat het met het contact en de goede verstandhouding tussen de leiders der onderdeelen nogal eens „rammelt", bleek uit de geopperde klachten. Alleen streven naar verdere vervolmaking van ons leiderscorps kan hier uitkomst bieden.

Een krachtige groepsleider met initiatief is voorts een sterk bindend element in het systeem.

De inleidingen 4, 5 en 9 worden hierbij nog eens in de belangstelling der aanwezigen aanbevolen, aangezien zij onderwerpen betroffen die nauw samenhangen met het hierboven besprokene.

B.

De verkennerstraining in verband met het voortrekker worden.

De conclusies waren:

1. In veel troepen beseft men nog niet het verschil tussen het de dingen eens-een-keer-doen en zich-erin-trainen.

   Training betekent: elke gelegenheid aangrijpen om zich in een bepaalde vaardigheid te oefenen, zodat men tenslotte onafhankelijk wordt van de omstandigheden. Juist de slechtste omstandigheden vormen de beste leerschool. Wie op een natte herfstavond met twee lucifers vuur kan maken, kan het zeker, wanneer in de zomer de zon schijnt en alles kurkdroog is. Arriveert een troep met regenweer op het kampterrein, dan is de neiging groot om te zeggen: we laten het koken maar schieten en eten vanavond een boterham. Training betekent: nu *juist* koken!

2. Dat verschillende voortrekkers onervaren zijn in Scouting, ligt voor een groot deel aan de zwakke training, die zij in hun verkennerstijd ondergaan hebben.

3. Deze zwakke training is ook de oorzaak dat lang niet alle verkenners in een stam terecht komen. Het werk in de verkennerstroepen moet wijde perspectieven openen, zodat de jongens enthousiast worden voor scouting als geheel. Hier hangt alles af van de visie en de inspiratie van den leider.

4. In de toekomst zullen strengere eisen gesteld moeten worden aan verkenners, die voortrekker willen worden. Een voortrekker behoort een voorbeeld te zijn voor alle jongens in de troep, vooral wat zijn technische vaardigheid betreft.

5. De verkennersleider moet bewust met zijn oudere jongens naar de voortrekkersstam toewerken door
   a. in zijn troep die sfeer van avontuur en er-op-uit-trekken aan te kweken, die de jongens vasthoudt; het motto „ons is niets te dol", is voor een troep niet kwaad!
   b. de ondere jongens „verliefd" te maken op het buitenspoor, zodat de troep verkenners aflevert, *die zichzelf onder alle omstandigheden alleen kunnen redden.*

P. TELDER.

Bespreking handenarbeid

Het gaat er niet om veel over dit onderwerp te zeggen, maar het komt er op aan het te gaan doen. Maakt geen bezwaren, dit kan ik niet, maar probeer; schaf enig materiaal aan, en begin.
Met 30 Oude Wolven hebben we een uur gewerkt, deze keer uitsluitend met kurken, pitriet, kralen en pijpenwissers en wat verf. Ze warten enthousiast over de door hen verkregen resultaten. Met nadruk werd er nog op gewezen, dat het voor de training der welpen een onmisbare factor is. Laat de jongens hun fantasie niet alleen in recreaties, maar op papier met krijt of verf en in handenarbeid botvieren. Het natekenen van plaatjes sluit dat volkomen uit. Laat ze zich uitdrukken in dat wat om ons heen is en de natuur ons biedt.
Goed opmerken, juist zien. In de natuur is er materiaal in overvloed om te verwerken. Geef hen een schets in verhaaltrant, dat sprankelt van kleur of laat dit aan hen zelf over.
Verrassend zullen de primitieve en karakteristieke resultaten zijn. Weest niet al te kritisch, af en toe een tip en aanmoediging is het beste. Past op voor slordigheid en dring Uw fantasie aan hen niet te veel op.

Het zou te ver voeren hier nu op door te gaan, geregeld zullen we U op de hoogte houden. Weest er van verzekerd, dat de sfeer in Uw horde met dit leuke werk er nog door verhoogd wordt. Maar zorgt er voor, dat er voldoende leiding is. Werkt prettig.

AKELA DEKKER.

Groepsuitvoeringen en -demonstraties.

Onder gehoor van een klein, doch èlitegezelschap vertelde D.C. H. M. Rozendaal op de gehouden Koempoelan e.e.a. over de dingen, waarop men bij het geven van een Groepsuitvoering of -demonstratie moest letten.
Opvoeringen door Welpen of Verkenners, welke worden gehouden ten overstaan van Ouders en familieleden op een Groepsouderbijeenkomst, kan altijd slagen. De ouders vinden het wel grappig om hun kinderen bezig te zien in een creatie, waarin ze hen thuis niet dikwijls aantreffen.
Toch moet men ook hier vasthouden aan een zekere mate van ordelijkheid en discipline, om althans geen verkeerde indruk van de uitvoering van ons Spel te geven.
Opvoeringen voor het publiek stellen andere en veel zwaardere eisen. Immers zal een groot deel van de bezoekers niet of misschien weinig weten van ons Spel, dit dus meestal niet kunnen waarderen. Wij hebben te zorgen, dat men niet alleen een behoorlijke waardering voor ons werk krijgt, maar ook, dat men zich amuseert. Het uitgevoerde moet zo zijn, dat het ook dit soort bezoekers aantrekt.
Zakelijk gezien hebben we op de duur meer profijt van een goed gegeven Groepsuitvoering, wanneer deze voldoet aan hieronder te stellen eisen.

Zakelijk gezien, ook *moreel gezien* zijn wij verplicht de bezoekers waar voor hun geld te bieden.

Welke eisen stellen we aan een goede uitvoering of demonstratie?

a. Uit trainingsoogunt zien te bereiken, dat *alle* Groepsleden mededoen. Dit is ook van belang, omdat ieder deelnemer de nodige supporters medebrengt, niet alleen om de groepskas te spekken, maar vooral om hèm in zijn nieuwe creatie op het toneel te zien.
Verder zal de training voor een goede uitvoering of demonstratie den jongen sterken, hem over zijn schuchterheid heenhelpen.

b. Geef *geen droge stukken,* maar een *vrolijke uitvoering vol afwisseling* van *kleur, klank* en *spel.*

c. Werk af met *regelmaat* en vooral *met tempo.*
Eventueele foutjes realiseert men dikwijls niet door de grote vaart, die in de afwisseling zit.

d. Dus *geen* oponthoud in het uitgevoerde. Werk b.v. afwisselend voor 1e en 2e voordoek. Men moet het publiek van de ene verrassing in de andere laten vallen. De aandacht blijft dan geboeid.

e. Geef vooral een *beschaafd* en *welverzorgd* geheel.

f. *Orde* en *discipline* moet er wezen. Geen jongens achter de coulissen, die er niet direct nodig zijn. Stilte achter het toneel. Geen geloop van deelnemers van toneel naar zaal en omgekeerd. Begrijpelijk, dat de jonge deelnemer (veelal ook de oude) wil laten zien aan het publiek, dat hij een der hoofdrollen in het drama speelt (men constateert dat ook in

niet behoorlijk afgeschminkte gezichten tijdens het „bal"), maar men moet de jongens duidelijk maken, dat niet hij, maar de *groep* de uitvoering geeft.

g. *Leiding* blijft op achtergrond. Daarom ook opening op originele wijze door een of meerdere jongens. Openende voorzitters met hoge hoeden enz., zijn uit de mode.

h. *Geen pauze* dan die ene, waarin men wel eens geld tracht te verdienen met al of niet ingezakte cake of spijkerslaan.

j. Liefst *geen bal*. Het behoort niet tot onze training, tenzij men uitgaat van het houden van een competitie, waarbij tot uiting komt, welke welp het langst met klare wakkere ogen over het balkon bungelt. Sommige groepen kunnen nog niet van het „bal na" af; de traditie stooft hen een kool. Maar in de grond der zaak voelen ze veel voor onze opvatting. Geld spielt aber eine Rolle. Toch zouden we niet gaarne de mensen de kost geven, die alleen voor het „bal" komen en de prestaties van onze jongens, soms met veel energie verkregen, aan hun laars lappen.

k. Liefst geen lange toneelstukken, geschreven voor andere doeleinden. Samenspel met dames heeft vooral voor de stamleden een grote aantrekkingskracht, maar de door hen gebruikte tijd moet niet ten koste gaan van hun jongere broeders.
Bij speciaal voor toneel geschreven stukken komen ook dikwijls voor padvindersuitvoering minder gewenste „precaire situaties" voor. Voorbeelden te over gezien op uitvoeringen.

l. *Publiek laten meeleven* door spelen door de zaal (kleedrace, spijkerslagrace, kaars uitblazen, ballon opblazen, enz.) of door het laten uitvoeren van yells of eenvoudige canons.

m. Past op nummers als Pionieren en E.H.B.O. Eerste wordt dikwijls te langdradig (las daarom daarbij een ander nummer in). Voor een E.H.B.O.-demonstratie moet men rekening houden met de mogelijkheid van de aanwezigheid van een critisch arts. Ook zonder deze daarmee rekening houden.

n. *Herriezaal* bewijst, dat program niet voldoende pakkend is.

o. Eigen geschreven korte toneelstukjes, afgewisseld door korte technische demonstraties of recreaties, hebben somtijds veel succes, vooral op momenten en plaatsen, waar men dit succes niet verwacht.

p. Laat deskundige (liefst tevens padv. deskundige) program beoordelen, wanneer de troepraad en andere jongens eerst hun plannen hebben opgemaakt. Ieder leider is niet in de wieg gelegd om als arrangeur en regisseur van goede, geslaagde en afwisselende publieke vermakelijkheden op te treden.

q. Revue's, door een grote afdeling gegeven, behoeven de goodwill van kleine groepsuitvoeringen daarnaast niet te bederven. Revue's zeer aantrekkelijk door afwisseling en tempo. Kan echter alleen slagen, wanneer ze geschreven en geregiseerd wordt door op dit gebied deskundigen.

r. Een uitvoering in *cabaretvorm* slaagt meestal wel door tempo en afwisseling van *kleur en klank*.

s. *Buitendemonstraties* liefst bij grote aantallen, dus massaal, tenzij men de ouders wil tonen hoe goed men brood bakt en hoe hygiënisch men primitief kookt en hoe goed de welpen hun dansen uitvoeren.

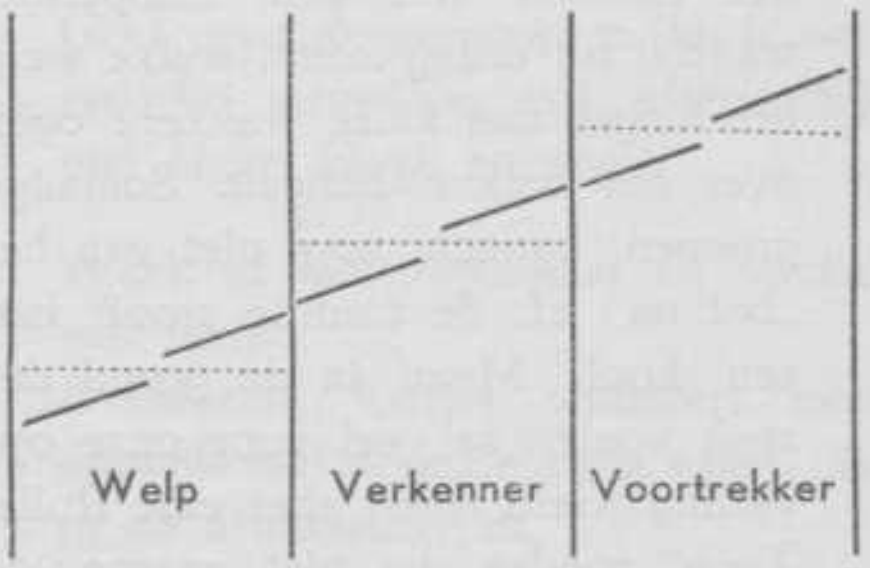
t. Laatste maar belangrijkste punt: de onderdelen van de uitvoering zodanig kiezen, dat deze kunnen verwerkt worden in de gewone oefeningen. Dus geen activiteiten nemen, die drie maanden van het jaar een stage oefening inhouden, waardoor het gewone padvinderswerk wordt veronachtzaamd.
Bij grote revue's (als in den Haag) begint alleen een kleine kern een maand of 3 tevoren, eerst een maand voor de uitvoering wordt de grote massa gemobiliseerd.

Dit waren conclusies, waartoe het genoemde kleine maar illuster gezelschap was gekomen. Vele voorbeelden werlen aangehaald, waardoor bovenstaande conclusies werden versterkt. De gezonde humor, die ook in een goede uitvoering behoort te zijn verwerkt was aanwezig.
De inleider gaf nog verschillende mogelijkheden om de programma-verkoop te stimuleren; de wijze, waarop de programma-uitvoering werd aangegeven, werkte inspirerend, terwijl ook wenken zijn gegeven betreffende de tijd en wijze, waarop de programma's moesten verkocht.

Welpentraining in verband met het Verkenner worden

Het is een bekend feit, dat welpen, die in de horde goed, soms zelfs uitstekend zijn, een enkele maal niet overgaan naar de troep, of, zo zij gaan, daar minder goed en ook wel eens uitgesproken slecht zijn. Daar het spel van verkennen zodanig opgebouwd is, dat iedere jongen het enthousiast en goed kan spelen, mogen we toch zeker verwachten dat een flinke jongen dit zal kunnen. Wordt een goede welp dus geen of een slechte verkenner, dan zal de fout dus vrijwel zeker in de training moeten zitten.

Het spel van verkennen in z'n geheel, zoals dit dus in horde, troep of stam gespeeld wordt, beoogt o.a. het ontwikkelen van de persoonlijkheid van de jongen. Deze ontwikkeling gaat geleidelijk (in de tekening wordt zij voorgesteld door de getrokken lijn). Gemiddeld (vastgesteld door de stippellijnen) heeft de verkenner dus een sterker per-

soonlijkheid dan de welp. Dit, naast het feit dat hetgeen de verkenner doet moeilijker is dan wat in de horde gebeurt, moet maken dat de welp opziet tegen de verkenner en er daardoor naar verlangt in de troep te komen.

Door het verkeerd spelen van het welpenspel kunnen we de persoonlijkheidsontwikkeling van den jongen te snel doen gaan, wat ten eerste voor de jongen zelf verkeerd is en hem in de tweede plaats niet naar het verkenner worden doet verlangen. We kunnen b.v. van de horde in plaats van een „happy family" te veel een aantal nesten maken, m.a.w. het nest te veel op laten treden als een patrouille en de gids daardoor als p.l. Dit is voor een jongen op welpenleeftijd beslist verkeerd

Dat het ras grijsbroer steeds sterker uitsterft is in dit opzicht erg plezierig.
Het is onjuist een sport te maken van het behalen van vaardigheidsinsignes. Jongens met mouwen vol insignes lopen door dit feit alleen al gevaar zich te veel te gaan voelen, terwijl het aan de andere kant toch voor den jongen niet wel mogelijk is alle kennis, voor de verschillende insignes nodig, dan te allen tijde paraat te houden. Het met korte tussenpozen behalen van alsmaar nieuwe insignes is m.i. uit den boze. Wij moeten, als de drang naar het insignehalen er sterk inzit, als rem gaan werken, niet op die drang natuurlijk, maar op de snelheid van behalen. We kunnen dit doen door b.v. iets meer te eisen dan nu precies wordt verlangd. De jongen zelf zal, als hij werkelijk interesse heeft voor het insigne waar hij voor bezig is — en hiervan moeten we toch altijd overtuigd zijn, daar anders een insigne weinig waarde heeft — het prettig vinden er iets meer van te weten dan het strikt noodzakelijke.
Een welp moet weten dat er in de troep fijne dingen gebeuren, dingen die anders zijn dan bij de horde. In verband hiermee moeten wij op onze hordebijeenkomsten nooit, althans vrijwel nooit, spelen doen die eigenlijk verkenningsspelen zijn. Het welpenspel is geen slap aftreksel van het verkennersspel en we moeten dit er ook niet van maken, doch het z'n eigen karakter laten behouden.
Om de welpen toch zo nu en dan eens te doen ondergaan hoe fijn het is een verkenningsspel te spelen en anderzijds het contact met de troep op een prettige wijze te bewaren, moeten we af en toe een gezamenlijke middag hebben waarop dan wel een eenvoudig verkenningsspel gespeeld wordt. Op deze wijze ontstaat in de welp de associatie: verkenner zijn — fijne grote spelen doen, en wordt het verlangen naar het verkenner worden versterkt. Ik kom nu terecht op de samenwerking tussen horde en troep, doch daar dit onderwerp elders besproken wordt, ga ik er niet verder op in. Hoe beter deze samenwerking, hoe prettiger en makkelijker de overgang van horde naar troep voor den jongen. De Hopman moet voor hem niet zijn een man met een groene pluim op z'n hoed die hij wel eens heeft zien rondlopen, maar iemand die hij kent. De Hopman moet trouwens de welpen, en meer in 't bijzonder de jongen die overgaat natuurlijk, ook kennen.
Dit was zo ongeveer wel het voornaamste van wat ik in mijn inleiding op de Koempoelan behandelde. Ik wil hier eindigen met de conclusie waartoe we daar ook kwamen: „Het welpenspel, mits goed gespeeld, maakt van de jongens welpen die, als ze de leeftijd krijgen waarop ze naar de troep over dienen te gaan, dit graag doen en daar ongetwijfeld een goed figuur zullen slaan."

Z. C. SALOMÉ.

RONDOM DE RAADSROTS

Oude Wolven, de zomer is voorbij, de lange lichte dagen vol warmte en zon. Voorbij d'eindeloze tochten door hei en duin, de jachten, de kampen. 't Gonzen van insecten trilt nog in onze oren, najaarsbloemen sieren nog de tuinen, maar 't is herfst en winter volgt.

Niet gering is echter onze buit. Vol energie staan we klaar voor de arbeid die wacht! Werken willen we. Aanpakken! Nu zal het komen: seinen, tekenen, zingen, handenarbeid, liefst alles tegelijk.

Oude Wolf, pas nu op en wees voorzichtig! Overdenk rustig en kalm wat je Welpen het meeste nodig hebben, waar je ze het beste mee helpt. Bespreek dit met je helpers, maar wil niet teveel ineens. Stel zorgvuldig je programma samen voor de tijd die komt, reken met de winterfeesten of een eventueele uitvoering. Bepaal dit nauwkeurig. Dan bedenk je op welke vorm van training je je *aandac*ht speciaal wilt vestigen, hetzij lichamelijk oefenen, natuurstudie, toneelspel of dergelijke. Denk nu niet dat er de eerste drie maanden steeds getekend, geseind of geknutseld moet worden. Nee, liever niet, alleen we trachten in deze tijd onze Welpen eens flink enthousiast voor het betreffende onderdeel te maken en door geregelde training de gehele Horde iets verder in dit opzicht te brengen. Beoefen dit dus zo mogelijk bij iedere jacht een korte tijd, maar steeds weer in een ander spel verwerkt. Geef niet te gauw de moed op als je direct geen resultaat ziet; denk er aan alleen door geregeld te oefenen kunnen we onze jongens iets leeren, dus volhouden! Laat de kluif niet los, maar zorg dat de stemming er niet onder lijdt. Streef er naar, dat de wijze waarop je weer met hetzelfde onderwerp naar voren komt, nieuw en verrassend is. Dat willen de Welpen! We moeten ze boeien en vasthouden met onbekende spelen of onverwachte programma's.

Denk ook niet, dat al kies je nu b.v. tekenen, je steeds in je hol moet blijven. Nee, een Wolf jaagt langs het buitenspoor en vooral thans nu het bos straks weer gaat vlammen en de paddestoelen allerwege opduiken, nu trek je zeker de rimboe in. Laat de Jonge Wolven de pittige herfstgeuren maar eens echt diep opsnuiven. Zorg echter dat ze de paddestoelen niet vertrappen of er teveel nodeloos mee naar huis nemen, maar vertel ze er iets van en leer ze b.v. de sporen van paddestoel opvangen op zwart papier. Deze afdrukken vormen een aardige versiering voor hun nesthoek. Weet jezelf te weinig over dit onderwerp, sla het betreffende Verkade's album dan van tevoren eens even na, (een prachtig bezit voor je Hordebibliotheek, indien je het nog niet hebt), of haal uit een bibliotheek een eenvoudig boekje hierover. Thuisgekomen laat je ze aan de slag gaan. Je looft een prijs uit voor de mooist getekende paddestoelenkaart en je zult eens zien met wat een enthousiasme de jongens werken.

Wil je ze echter lichamelijk oefenen, ook dan trek je naar buiten, want waar oefen je thans beter; heb je handenarbeid voorop gezet, waar vind je meer materiaal dan in het bos: eikels, kastanjes, enz. Met de buit keer je naar je hol en van het meegebrachte materiaal worden de fantastische dieren gemaakt, terwijl je gezellig samen een boterham eet. Kortom, ik zou wel door kunnen gaan, maar jullie weten het zelf veel beter en daarom Oude Wolven, het werk wacht, Goede Jacht!

AKEELA JANSEN.

EERSTE INTERNATIONALE WELPENLEID(ST)ERS CONFERENTIE

Gilwell Park, internationaal trainingscentrum, gelegen in Epping Forest aan Londen's oostkant, heeft de week van 11—16 Juli '38 wel een zeer internationaal gezelschap gastvrijheid verleend. Oude Wolven, afgevaardigd door België, Canada, Ceylon, Egypte, Finland, Frankrijk, Guyana (Br.), Goudkust, Holland, Hongkong, Hongarije, Japan, Nieuw-Zeeland, Nigeria, Noorwegen, Polen, Zuid-Afrika, Zweden en Zwitserland kwamen er tesamen voor het houden van de *Eerste internationale welpenleid(st)ersbijeenkomst.*

Doel van deze bijeenkomst was gedachten uit te wisselen èn vriendschap te sluiten. Maandag om 4 uur mocht Gilwell Park betreden worden en de Camp Chief, Mr. Wilson, die deze bijeenkomst op zo uitnemende wijze zou leiden en Mr. Colquhoun, alias KoKo, de Engelse HKC v. W., verwelkomden de deelnemers aan de poort. Voorzien van het programma, dat voor alle deelnemers een verrassing was, en getooid met de kampbadge, werd gauw de tent in orde gebracht en om precies 6 uur opende Lord Somers, Deputy Chief Scout van Engeland en koloniën de bijeenkomst en ook Mr. Hubert Martin van het Intern. Bureau sprak een welkomstwoord tot de 180 Oude Wolven en speciaal tot de buitenlandse delegaties, totaal 70 man sterk. De Camp Chief las een brief voor van den Chief Scout, die helaas zelf niet kon komen, welk schrijven de beste wensen inhield voor het welslagen van deze conferentie. Daarna gaf Wilson een toelichting op het programma. Na een zeer geanimeerde maaltijd toonden Engelse Akela's Gilwell Park aan allen, die hier voor het eerst kwamen en vertelden de historie van dit prachtig buitencentrum, een geschenk van Mr. de Bois Maclaren aan de Beweging.

's Avonds oefenden alle delegaties ijverig om met iets voor de dag te komen bij kampvuur en volksdansdemonstratie. Holland leende bij Frankrijk en Zwitserland dassen, blousjes etc. en met hulletjes van schrijfmachinepapier kon toen in „echt" Hollands costuum (alleen de klompen ontbraken!) de Driekusman worden uitgevoerd.

Na ham and eggs op Dinsdag hield Mr. Colquhoun een inleiding over „Het gebruik van de Rimboesfeer in het Welpenwerk" en speciaal de daaropvolgende discussie was interessant: 't bleek, dat niet alle landen trouw waren gebleven aan de jungle o.a. in Japan, Hongarije en Polen waren de Kipling-verhalen geen succes bij de jongens en werd met behulp van eigen folklore een eigen systeem opgebouwd. In Nigeria waren andere moeilijkheden. Hier zijn alleen negerwelpen en hun eigen jungle

is gevreesd, dus kostte het moeite om de jongens vertrouwd te maken met Mowgli's vrienden. Het gebruik van de totempaal bleek hier nog niet mogelijk. (Vrees voor boze geesten.)
Engeland gaf een rimboedansdemonstratie; niet zo correct, precies als wij dat hier gewend zijn..... wilder, meer natuurgetrouw! Misschien doet Holland het wel iets té beschaafd!?
Spelendemonstraties van alle landen waren steeds een prettige onderbreking van het programma.
Bij de handenarbeid session kwam duidelijk naar voren, dat bij vele Engelse horden verkoop van handenarbeidproducten de enigste bron van inkomsten is en daarom is de handenarbeid daar in de eerste plaats aangepast aan vraag naar dergelijke artikelen. Papierplakwerk, wat wij liever aan de kleuterschool overlaten, bracht blijkbaar veel geld in het laadje en foeilelijke papieren bloemen eveneens. (Ik ben erg blij, dat kunstbloemen van dat genre in Holland geen gangbaar artikel is en we de welpen kunnen leren: liever een enkele échte bloem in huis dan een vaas vol papierrommel!). De voorbeelden van lucifersdoosjes, pijpenschoonmakers, pitriet en triplex, etc. konden in Holland gemaakt zijn! Een struisvogel van denappel en pijpenschoonmakers was een pracht exemplaar en een originele negerkop van een cocosnoot, te gebruiken voor bergplaats kluwen touw, had de algemene bewondering.
Frankrijk gaf een perfecte inleiding en demonstratie over physieke training in de horde. Alle mogelijke gymnastische oefeningen, verschillende passen, balgooien etc. en tot slot vechten, vormden één geheel bij de uitbeelding van „Mowgli ontvoerd door de Bandarlog" en deze gymnastiek-in-rimboestijl is eigenlyk juist datgene, waar het Hollandse welpenwerk behoefte aan heeft! Met een bijzonder geslaagd kampvuur met zang van alle delegaties, nieuwe liedjes, yells — 't was een Vogelenzangkampvuur in het klein! — kwam het einde van deze dag en ter afwisseling gingen we Woensdag de gehele dag uit! Een Cook's trip door Londen bracht juiste sfeer van vriendschap en gelegenheid tot contact met alle deelnemers en een daverend slot van deze glorieuze dag was een bijeenkomst met Londense Oude Wolven in Central Hall, waar onder leiding van „Uncle Bill", Mr. Genese, Akela van 20.000 Londense Welpen, met welpenvuur gespeeld en gezongen werd.
„Cubbing and Scouting" was de 1e session van Donderdag en de overgang bleek in alle landen een moeilijk punt: vele welpen worden geen verkenner. Bij de discussie werd er de nadruk op gelegd, dat een juiste toepassing van het groepssysteem tot verbetering zou kunnen leiden. Wilson wees op de juiste opvatting in Jamie's Dream (Wolf Cubs v. Gilcraft).
't B.E werk werd ingeleid door Akela de Poorter van Holland en alle delegaties brachten verslag uit, hoe het B E werk in eigen land zich ontwikkelde. „Leiderstraining" bleek in alle landen in meerdere of mindere mate georganiseerd, in de stijl van onze Akelahorden. Het was een bijzonder goede gedachte van de leiding van deze bijeenkomst om een Engelse welpenhorde te laten demonstreren. De 24e Epping Forest Pack gaf een uitstekende demonstratie..... en Japan, Canada, Zuid-Afrika etc. kwamen tot de conclusie: 't zijn precies onze welpen!..... de jòngen blijft jòngen, waar ook ter wereld! als Akela hem het spel geeft, zoals de Chief het haar heeft gegeven, zal hij het met al zijn jongensenthousiasme spelen!
's Avonds was de volksdansdemonstratie en het duurde niet lang of allen dansten mee: Vive la Champagne!!..... afgewisseld met Schotse dansen.

Het eerste Nationale Kamp in Zweden

(Enige ervaringen)

DOOR TON KOOT

Het is aan te nemen, dat ook wij in Holland in de toekomst weer eens een Nationaal Kamp zullen organiseren, b.v. in 1942, waarmee het 25-jarig bestaan der N.P.V. als vereniging gememoreerd kan worden, terwijl het dan tevens net 10 jaar geleden is, dat wij ons Eerste Nationale Kamp te Wassenaar hielden. In dat geval is het natuurlijk van betekenis de fouten te vermijden, die wij en anderen bij de eerste pogingen maakten en een beter Nationaal Kamp te organiseren dan men tot nog toe kende. „Mik hoog" zegt de Chief, maar om te *raken,* moet men eerst weten te schieten.

Met het uitstekende rapport voor den geest, zoals Mr. van Kleffens dat van de Raby Castle Jamboree in 1937 samenstelde, laat ik hier een aantal bijzonderheden volgen van het Nationaal Kamp der Zweden.

Organisatie

Zweden met zijn vier verenigingen: de

Frankrijk bracht Vrijdagmorgen „Acteren in het Kamp". Alle Oude Wolven hielpen mee en de demonstratie werd een groot succes! 10 ideeën werden gegeven; acteren in zeer eenvoudige vorm, mèt en zonder materiaal, maskers etc. In W.P. hoop ik hier nog eens op terug te komen.

Bij de laatste bespreking mochten suggesties gegeven worden voor volgende intern. welpenleidersconferenties: ieder deelnemer toonde zich enthousiast over de organisatie van deze 1e conferentie: intiem kamp met beperkt aantal deelnemers (géén bezoek!).

De Camp Chief gaf Vrijdagmiddag nog een slotbeschouwing en kwam tot de conclusie, dat het welpenwerk voor de gehele wereld ongeveer hetzelfde is. Hij bracht namens allen dank aan de Engelse Akela's, die op bewonderenswaardige wijze voor 200 man bijzonder lekker hadden gekookt en toen moesten wij ons klaarmaken voor een ontvangst in Londen, die alle verwachtingen zou overtreffen.

I.H.Q. was gastvrouwe in Stationers Hall, één der oudste gildegebouwen van de city, met prachtige glas-in-lood ramen met beeltenissen van Shakespeare, Dickens e.a.

Sir Percy Everett, die met B.P. op Brownsea Island kampeerde, heette de gasten welkom en vertelde van dit oude gilde. Jongens van de „Gang Show" vergastten ons op muziek, zang, revuegirl-creaties en korte schetsen, zo geweldig goed, dat het niemand verwonderde, dat deze jongens dikwijls voor de radio optreden! Polen gaf een welpenfilm en gesterkt door alle heerlijkheden van een rijk gesorteerd buffet gaven de Oude Wolven zèlf ook enige nummers. Deze onvergetelijke avond werd gesloten door Lord Hampton en 't grootste deel van het kamp keerde 's avonds nog terug naar Gilwell om de volgende morgen de reis naar huis weer te aanvaarden — met vette prooi van deze opwindende 1e internationale jacht — met nieuw vuur en enthousiasme voor eigen jachtgebied.

N. E. L.

Zweedse Padvinders; Intern. Orde van Goede Tempelieren; de Nat. Tempeliers Orde; de Christelijke Padvinders, vormen tezamen de Padvinders-Unie met een Padvinders-Raad en Prins Gustaaf Adolf als President.

Met den prins als kampleider, de Raad als staf en Graaf Folke Bernadotte als stafchef, werd dit kamp georganiseerd.

Administratief was het kamp verdeeld in de volgende afdelingen:

Kampdiensten: Expeditie en financiën.
Kampement: Bouw kamp, water, sanitaire regeling, verlichting en radio, wacht, vlaggemasten, materialen en voorzieningen.
Programma: Godsdienstige verzorging, kampvuren, muziek, wedstrijden, baden, sport, propaganda.
Transport: auto's, vrachtwagens, boten en spoorwegen.
Fourage: Voeding, mess en cantine.
Service: Informatie, tolken, bank, Scoutshop, postkantoor, telefoon.
Gezondheid: Hospitaal en Eerste Hulpposten in elk der 3 subkampen.
De kampstafleden waren kenbaar aan afzonderlijke armbanden.

Plaats en ligging

Op de prachtige terreinen van het Koninklijk Slot te Tullgarn ten Zuiden van Stockholm aan de Oostzee gelegen, sloegen de 6300 Zweedse en een 300 buitenlandse verkenners hun tenten op. Gerekend was op 9000 Zweden en 1000 buitenlanders. Gezien echter het gebruik om meer en meer Nationale Kampen te organiseren en het feit, dat het vorige jaar de Wereld-Jamboree pas was geweest, viel het aantal buitenlanders niet mee. Dat het aantal Zweden kleiner was dan verwacht werd, moet m.i. geweten worden aan onderschatting van de enorme afstanden in eigen land en bijgevolg aan de hoge kosten, die zelfs met de 50 % reductie nog altijd belangrijk waren. Toch waren er troepen 1500 km komen reizen! (Ricuna—Tullgarn.)

Een bijzondere aardige gedachte, die navolging waard is, was het om het kamp in de vorm van Zweden op te zetten met de Noordelijke districten in het Noorden en de Zuidelijke in het Zuiden. Dit maakte niet alleen het zoeken gemakkelijk, maar bevorderde in sterke mate, dat de verkenners en leiders der 4 verenigingen uit eenzelfde district elkaar beter zouden leren kennen, wat toekomstige samenwerking zal stimuleren, inmmers „We zijn allen Zweedse padvinders en gehoorzamen dezelfde wet, welke B.—P. vele jaren geleden vastlegde", zoals de prins zei.

Indeling en bezoekers

Het kamp was verdeeld in 3 subkampen, welke elk bestonden uit een aantal „dorpen", kampgroepen van dertig man, met een Schout als „burgemeester". De Schouten werden benoemd door de Kampstaf.

Deze Schouten waren verantwoordelijk voor hun dorp. Baden geschiedde als dorpseenheid, excursies konden als dorp gemaakt worden, verlof om het kamp te verlaten zo nodig van den Schout en voor hemzelf van den subkampleider.

In het midden van het veld lag het demonstratieveld (Gustaaf Adolfplein), met enerzijds een breed front van hoge vlaggemasten, die afwisselend een Zweedse en buitenlandse vlag droegen, een hoge radiotoren met de pijlkopvlag bovenin er midden voor en anderzijds een rij tenten en huisjes voor de kampdiensten. Geen tribunes, geen afzetting anders dan met laag gespannen touwen. Dit laatste is natuurlijk alleen mogelijk in een kamp als dit, waarin bezoekers slechts in de 4 middagen tijdens de week-ends werden toegelaten en dan nog maar in betrekkelijke geringe hoe-

veelheid kwamen, dank zij de vrij lastige verbinding.
De bezoekers waren hoofdzakelijk familieleden der kamperende verkenners, en meisjesgezellen.

Programma
Gezien het doel van het kamp, contact en eenheid bevorderen tussen de leden der 4 verenigingen, was het programma soepel en simpel.

7.00	Opstaan. Zweedse gymnastiek.
8.00	Vlag hijsen, ochtendgebed.
8.15—9.00	Ontbijt.
9.30—16.00	Zwerftochten, instructies, zwemmen, lunch, enz.
16.00—17.00	Warme maaltijd.
17.00—20.30	„Vrije tijd", bezoeken, lichte maaltijd.
20.30—22.00	Kampvuur.
22.30	Lichten uit.
22.45	Stilte.

Het kamp had de volgende evenementen in aanvulling hierop.
Eerste en tweede dag: kampinrichten.
Derde dag: officiële opening van het kamp.
Vierde dag: bezoek aan het vliegtuigmoederschip „Gottland". Gemeenschappelijk kampvuur met de matrozen.
Vijfde dag: Zwerftochten. Bezoek Stockholm. Verenigingskampvuren.
Zesde dag: Gilwellians-reunie. Nachtelijke zwerftocht naar het Zweedse trainingscentrum.
De Zevende en Achtste dag werden gewijd aan zwerftochten en onderling contract.
De Negende dag werd besteed aan zwemwedstrijden en de finale der nationale wedstrijden in a. 1/3 L. zeepwater koken; b. Zweedse reddingslijn werpen; c. touw knopen.
De Tiende dag was er een gemeenschappelijke aandacht, geleid door den protestantsen Bisschop. Demonstraties der buitenlanders. Vlaggenparade en slotkampvuur.
De Elfde dag werd het kamp opgebroken.
Ingevolge de wens der Spoorwegen werd een groot deel der kampeerders, waaronder de buitenlanders, 's morgens vroeg vervoerd. Dit had tot gevolg, dat de meesten de avond tevoren reeds hun tenten moesten opbreken, in de open lucht slapen en om 5 uur op moesten staan. Een onverkwikkelijk besluit van een fijn kamp.

Brand
Bij brand was een aardig systeem bedacht, hetwelk echter in de practijk niet beproefd hoefde te worden. Als het alarmsignaal klonk door de luidspreker, moesten alle Schouten voor instructie bij de radiotoren komen. Terzelfdertijd verzamelden zich alle kampdeelnemers met schoppen, spaden e.d. in het dorpscentrum, totdat de Schouten met instructies terug zouden komen.
De brandweer stond onder leiding van een beroepsbrandmeester. De kamppolite werd gevormd door de Rijkspolitie, hetwelk de Prins in alle opzichten het meest bevredigend achtte.

Vlaggenparades
Aan plechtigheid en algemene indruk kwam het zeer ten goede, dat alle nationale vlaggen tegelijk gehesen en neergehaald werden. Waren de nationale vlaggen neer, dan waren alle troepvlaggen e.d. bedekt.

Roken was op een bepaalde strook grond langs het water toegestaan aan boven 18 jarigen.

Latrines bestonden uit houten huisjes (omnibussen) waarin de zitplaatsen door jute waren afgescheiden. Faecaliën werden in zinken emmers opgevangen, ook de urine. Na wat wij zelf op

onze Wereld-Jamboree te Vogelenzang op dit gebied hadden, kon dit systeem hier maar matig bevredigen.

Water. Zwemwater lag voor de deur. Drinkwater was verkrijgbaar uit de kranen die allerwege opgesteld waren.

Hospitaal. In hoofdzaak keelpijn, brandwonden en enkele snijwonden. Een enkel geval van zonnebrand.

Godsdienstige verzorging:

Ochtendgebed in de groep. Openluchtdiensten op de beide Zondagen. Heilige communie (Prot.) op de laatste Zondag in de Hölökerk.

Winkels. Scoutshop en cantine hadden zooals gewoonlijk, geen handen genoeg.

Kampkrant. Dank zij de „Stockholms Tidningen", één der voornaamste Zweedse dagbladen, werd de kampkrant „Tulgarntröffen" gratis verzorgd en verspreid. De krant bevatte 3—4 bladen, waarvan 1 blad algemeen nieuws en sportuitslagen.

Kampvuren. Aan de Oostzeekust, terzijde van het eigenlijke kamp, met het oog op het wegleiden van het publiek, lag de sfeerrijke kampvuurplaats. Een schuinoplopend platform was gebouwd met als afsluiting een meter hoge opstaande wand. Onder dit plankier waren de kleedplaatsen en stond een orgel. De organist keek net met het hoofd boven het plankier uit en kon zo de aanwijzingen van den kampvuurleider volgen. Twee staande en telefoonluidsprekers ter beschikking.
Voetlicht en vetpotten waren aangebracht, verder 4 kleine symbolische en één groter middenkampvuur, terzijde, links en rechts van het plankier, twee grote kampvuren. De kampvuren werden ontstoken door de respectievelijke hoofdverkenners en den prins en onderhouden door een aantal verkenners als Indianen gekleed (of ontkleed). Een zeldzaam vlotte kampvuurleider wist de aandacht voordurend en op natuurlijke, opgewekte wijze te pakken met puntige opmerkingen, geslaagde kreten, gemeenschappelijke zang en mimiek. De orgelbegeleiding moge dan geen „natuurlijke" muziek zijn, de organist was een meester in zijn soort en wist een muzikale sfeer te toveren, die buitengewoon goed paste in het landschap.
Aan het kampvuur hadden allen hun vaste plaatsen, waardoor een ordelijk opstellen en weggaan uitermate bevorderd werd.
Een zangbundel (zonder noten) werd door allen gebruikt. Het was een klein handig zakboekje. De gemeenschappelijke zang was daardoor inderdaad gemeenschappelijk en tal van nieuwe liedjes konden geleerd worden. Naast het Tullgarnlied, was ook ons Hollandse Jamboreelied nog steeds favoriet.

Samenvatting

Mogelijk dank zij het dorpssysteem, mogelijk dank zij de aangeboren eigenschappen der Zweden of hun goede padvinderstraining, maar dit kamp is ongetwijfeld het ordelijkste, genoegelijkste en rustigste gemeenschapelijke kamp geweest, dat ik in twintig jaar heb bijgewoond. Snel en rustig werd gereageerd op opdrachten, vuil of afval was vrijwel niet te zien en de geest was voortreffelijk. De Prins was één der onzen, en wel „de eerste"; alleen wanneer het publiek toegelaten werd, was hij als door bijen omzwermd. Z.K.H. doorstond de beproeving als een man. Voor de toekomst zou het wel geslaagd zijn een strook grond voor Z.K.H. en zijn staf te reserveeren, waar hij zich tenminste rustig kan bewegen bij bezoekuren.
Er waren enkele „losse" buitenlanders

aangewaaid, die hier natuurlijk hun land vertegenwoordigden. We waren hier ook met zes individuële Hollanders. We zijn er nog in geslaagd gezamelijk (Dr. Egidius, onze oud-HKC, die thans in Noorwegen woont en deel uitmaakte van het Noorse contingent, sloot zich bij ons aan) een demonstratie vlaggenmast bouwen ten beste te geven. Toch lijkt het me in het algemeen wenselijk, dat vanuit Holland alleen officiële afvaardigingen onder leiding van een verantwoordelijk leider ons land vertegenwoordigen op een Nationale bijeenkomst in het buitenland.

Een toestand als deze, waarin enkele individuële verkenners en leiders elkaar bij toeval in dit kamp ontmoetten, is voor de algemene houding en het optreden naar buiten zeer onbevredigend, ook al wordt er, zooals in ons geval, het beste van gemaakt.

Dat er geen druk dagprogramma was, noch druk bezoek gestimuleerd werd, was een zegen.

Niettegenstaande het geringe bezoek vormde het kamp een goede propaganda, doordat Pers en Radio er alle aandacht aan schonken. „Tullgarn was in the news". Voorpagina's en fotopagina's bevatten geregeld Tullgarnnieuws.

Voor zover we dat konden beoordelen heeft het kamp voor onderling contact op de meest geslaagde wijze aan zijn doel beantwoord. De stemming was uitstekend, de samenwerking deed er niet voor onder en het weer was zonnig.

Als herinnering aan Zweden's grote padvinder en eerst hoofdverkenner, Ebbe Lieberath, werd gemeenschappelijk een blokhut gebouwd. Binnen de 10 dagen was deze hut uit boomstammen verrezen en ingericht. Een waardig monument op een waardige plaats.

N.B. Mochten wij in de toekomst tot een 2e Nationale Kamp komen, waarbij we onafhankelijk zouden zijn van publieke entree's, dan zou ik in overweging willen geven alleen ouders en vrienden toe te laten op bezoekdagen en voor belangstellenden toegangskaarten in voorverkoop ter beschikking te stellen via de afdelingssecretariaten en/of Commissarissen.

Dit zou kunnen bevorderen, dat men bezoekers krijgt met werkelijke belangstelling en bovendien dat bovengenoemde adressen beter bekend werden.

Zweden, Aug. 1938.

IN MEMORIAM
Ir. J. MATTHES †

Districtscommissaris van het district „de Betuwe"

Diep getroffen waren wij toen we Zaterdag 3 September de ontstellende tijding vernamen, dat onze Districts-Comissaris na een korte, doch ernstige ziekte in het ziekenhuis alhier overleden was.
Hoewel we allen wisten, dat reeds gedurende een week zijn toestand hoogst ongunstig was, toch leefde bij ons allen de stille hoop dat een gunstige verandering zou optreden.
Helaas mocht deze wens niet in vervulling gaan, zijn krachten waren niet toereikend weerstand te bieden aan een dagenlange afmattende ziekte.
Op de jeugdige leeftijd van 26 jaar is hij van ons heengegaan, na gedurende een periode van 3 jaren met ons samengewerkt te hebben op een manier, die voor ons allen een voorbeeld mag zijn.
In deze dagen gaan onze gedachten uit naar haar die door dit smartelijk verlies alleen achterblijft met haar kinderen. Dat zij de kracht moge vinden deze voor haar zo zware slag te dragen.
Zelf verkenner vanaf zijn jongensjaren, was hij bezield met de ware padvindersgeest en wist hij, door zijn beste krachten te geven aan onze beweging, het jonge district te brengen tot de bloei van heden.
Een einde is gekomen aan een jong leven, dat in het teken stond der padvindersidealen.
Hij ruste in vrede.

A.D.C. van district „de Betuwe".
P. GELDERBLOM.

Gorinchem, 5 Sept. 1938.

WIJ GEDENKEN.....

Matthes is heengegaan. Heel het District was tegenwoordig. Het was een onafzienbare rij verkenners, die hun Districtscommissaris uitgeleide deden.
De overledene hield niet van dit woord. Het paste niet bij hem. Het was te weids, te onpersoonlijk. Matthes was een persoonlijkheid, een groot man zelfs in kleine dingen.
Het ging als een flits door mijn hoofd, toen ik de ontroerende tijding van zijn dood las en langzaam het nog eens deed. Zo doet een mens met dingen, die hij niet begrijpen kan.
Ik had het voorrecht, hem te ontmoeten, toen er een districtcursus gegeven moest worden in Gorkum. Maar eerst trok ik naar Leerdam, waar Matthes zijn troepmiddag hield. En het was daar op de dijk bij Leerdam, dat ik hem leerde kennen.
Het was koud en er woei een kille wind. Aan de voet van de smalle dijk kabbelde het water, waaraan de streek zo bijzonder rijk is. Aan de andere kant stonden wat lage huizen, armelijk, zorgenvol!

Zoals de huizen waren, leken de jongens van de troep. Ze kwamen onregelmatig, omdat ze soms werk hadden. Er waren er die middag ook maar wei-

Ir. J. Matthes †

DE »RECREATIE-CENTRALE N.P.V.«

Door de „Mustang"-Stam te Utrecht is indertijd deze Centrale in het leven geroepen. Doel was: stof voor uitvoeringen, Groeps- en ouderavonden enz. enz. te verzamelen en voor uitwisseling zorg te dragen.

Talrijk waren de aanvragen om hulp en vrijwel steeds kon daaraan worden voldaan.

De dikwijls herhaalde oproep om de Centrale te „voeden", bleef echter zo goed als onbeantwoord.

Hoeveel goede ideeën, nummers kant en klaar bleven en blijven daardoor voor anderen onbereikbaar!

In hoofdzaak door het opnemen van andere vaste werkobjecten in het Stamprogramma, doch ook omdat de opgedane ervaringen niet bepaald tot voortzetting aanmoedigen, is de Centrale bij het verschijnen van dit nummer „gesloten".

Het archief en de administratie zullen in „de Huifkar" ter beschikking worden gesteld, voor het geval een andere Stam dit werk wenst voort te zetten.

Gebeurt dat, dan doen wij nogmaals en voor de laatste keer een beroep op Uw medewerking. U behoeft niet anders te doen, dan bruikbare toneel- en kampvuurnummers op te zenden aan de Centrale. Hoe meer U zendt, hoe rijker het archief wordt. Als iedere Groep één V.T. vraagt dit te verzorgen, zijn we er. Ingewikkeld, niet?

Tot slot nog een algemene opmerking. Als U bepaalde personen, die regelmatig vragen te beantwoorden krijgen, schriftelijk wat vraagt, ach, sluit U er dan een zegel bij voor antwoord en zet Uw naam en adres duidelijk op het *briefpapier*.

A. E. VAN VOORTHUISEN Jr.
Adviseur R.C.

H. KOENEN,
Algem. Correspondent.

P.S. Mag ik nog even wijzen op mijn nieuwe adres. Sinds 1 April j.l.: Parkweg 22, Enschede, telefoon 5075.

A. E. v. Voorthuisen Jr.

---

nig. Het troephuis was oud, vervallen. Geen blind paard kon er scha doen. Hij glimlachte tegen me, toen we binnentraden.

„We hebben hier niet veel," zei hij.

Neen, naar het uiterlijk niet. Maar deze jongens hadden iets, dat misschien in een schatrijke troep wel eens ontbreekt. Het was hun hopman, die dit werk onder de allerarmsten zo uitstekend, zonder enig vals sentiment, verstond en begreep.

Eens heeft in deze vaak zo donkere wereld een woord geklonken van den Koning der verdrukten, vermoeiden en belasten. Dit woord is bewaard gebleven in de harten van hen, die het kunnen verstaan.

„Zo wat gij aan den minste Mijner broederen doet, dat hebt gij aan Mij gedaan."

En het was deze Koning, Die zijn dienstknecht naar huis riep.....

Dat alleen kan onze enige troost zijn.

R. DIJKSTRA.

N. C. V. P.

ZWAARTILLENDHEID

(„Wentel uwen weg op den Heer en vertrouw op Hem." Psalm 37 : 5.)

Zwaartillend noemen wij iemand, die, terwijl zijn last heel gewoon is, doet alsof hij een reuzenlast heeft te torsen. Hij loopt te hijgen als was het een centenaarslast, terwijl hij met een beetje meer durf en zelfvertrouwen het zaakje best aan kan. Dat alles kan van een padvinder niet gezegd worden, want hij is het omgekeerde van zwaartillend. Terwijl een andere jongen zit te urmen op zijn stoel en — ik weet niet welke — spoken op de weg ziet, gaat hij er op uit, het volle leven tegemoet. De buitenwereld blaast zijn zorgen weg en de moeilijkheden, die nog overblijven, verhinderen hem toch niet er een deuntje bij te fluiten.

Het heeft de schijn, alsof onze Christelijke belijdenis deze vrolijke wereld komt verstoren. Wel moet ik erkennen, dat wij Christenen dikwijls aanleiding tot dit misverstand hebben gegeven. Maar dan hebben wij ontijdig de terreinen verward en grote waarheden op een verkeerde en ontijdige wijze aangewend tegen de bedoeling van „den Schepper in die ons alle dingen rijkelijk verleent om te genieten". Deze laatste uitdrukking is aan de eerste Timotheusbrief ontleend (h. 6 : 17), die ik aan de N.C.V.P.-leiders ernstig ter lezing kan aanbevelen, omdat hij zich keert tegen Christelijke zwartgalligheid. Zoveel is waar, dat als het licht van God in je leven valt, er lasten blijken te zijn, die inderdaad onmenselijk zwaar zijn. De macht der zonde, de kracht van onze schuld, zijn inderdaad zo zwaar, dat alle vrolijkheid van de wereld ze niet vertillen kan. En het zal waarachtig aan onze levensblijdschap niet te kort doen, als deze last uit ons leven weg is. Ben ik zwaartillend, als ik op de last der zonde wijs? Ach, man, de last is zo zwaar, dat hij helemaal niet te tillen is. En wat doe je met een last, die je niet tillen kunt en boven je macht kunt krijgen? Je dringt hem voorzichtig naar voren en wentelt hem vooruit. Daarom: „Wentel uwen weg op den Heer". Telkens een stukje en voetje voor voetje. Een langzaam en moeizaam werk, waarbij je telkens tegen jezelf moet zeggen, dat je het niet aankunt. Maar hoe zielig ook dit getob, dat de voorbijganger met medelijden vervult: je vordert, heel langzaam, maar zeker. Ik draag mijn last niet (grote dwaasheid het zelfs te proberen!), neen, ik *wentel* mijn last naar Christus toe. Want Hij is de enige, die het kan.

Gij Jezus hebt de last gedragen,
Dien zond' en dood te dragen gaf.
God zag Uw werk met welbehagen,
En wendt van ons Zijn straffen af.

In de strijd met de zonde ben ik absoluut de mindere. De Satan fluistert mij voortdurend in het oor: „Je kunt niet! Je kunt niet!" En het nare van het geval is, dat hij gelijk heeft, en ik, die het goede zoek, ongelijk. Het is treurig, maar waar: ik kan niet dragen, wat ik dragen moet. Maar één mogelijkheid is mij gelaten en daar moet de Satan met zijn handen afblijven. Ik kan mijn zonden naar Christus toewentelen. Dat kan ik wel, ja, dat kan ik wel! Daarmede verlies je heel wat. Je eigenwaan, je hoogmoed, je gaat er helemaal aan met al je plannen en met al je stille achtergedachten. Je geheele wereld gaat onder: je eigen zelf gaat onder. Maar wat ik niet verlies en wat ik juist terugkrijg, is mijn eigen blijdschap. Op het moment, dat ik mijn eigen ziel verloren

heb, heb ik ze juist gewonnen. Daarom, het zij tot onze eigen beschaming gezegd, wat een christenpadvinder ook is: zwaartillend is hij niet. En als hij het is, is hij geen Christenpadvinder. Dan kent hij Christus nog niet in zijn eigen hart en leven. En aangezien Christus leeft en wil dat alle mensen zalig worden, wek ik alle padvinders op, hun padvindersideaal aan Zijn wil te meten en in Zijn dienst te toetsen. Zij zullen er geen slechter padvinder door worden. Probeer het maar eens in de werkelijkheid.

W. TEN BOOM,
Groepsgeestelijke Heideparkgroep.

VAN DEN ALGEMEEN SECRETARIS

De vacantie-tijd is achter de rug, er zal door onze groepen wel veel gekampeerd zijn. Die zomermaanden leenen zich er wel bijzonder toe datgene in de praktijk te brengen wat men in de troepen heeft geleerd. Daar kan voldaan worden aan de eisen van 1ste klasse padvinder, denk maar eens aan de „hike", waartoe dan een pracht-gelegenheid bestaat. Uw alg. secretaris mocht op 't Gilwell-terrein te Ommen de verkennerscursus meemaken en zodoende aan den lijve ondervinden, wat van een „allround" padvinder wordt verlangd. Het ware te wensen, dat elke leider(ster) zo'n cursus, die ook voor welpen- en voortrekkersleiders bestaat, volgde! Daar komt duidelijk naar voren, dat men eerst zelf moet ondervinden, wat men van de jongens verlangt. De wijze, waarop een dergelijk kamp wordt geleid, gaat alle lof te boven. Veel wordt van de deelnemers gevergd, doch alles gaat op zo'n gemoedelijke, prettige manier, dat van „afbeulen" zeker geen sprake is. Integendeel, men krijgt voldoende tijd om vele dingen in de praktijk te brengen en aangezien men geen andere zorgen aan zijn hoofd heeft (die verdwijnen daar automatisch), kan een ieder zich ten volle aan alles geven en wel in de beste conditie. Verscheidene N.C.V.P.-ers mocht ik er aantreffen, doch volgend jaar moet die deelname veel groter zijn. Gebruikt deze winter al om U voor te bereiden. U zult er voldoening van hebben, maar bovenal zijn onze jongens er mede gebaat, als hunne leiders (sters) de Gilwell-training hebben medegemaakt.

Thans onze *„radio-uitzending"*. Op Donderdag 22 Sept., tussen 8 en 10 uur 's avonds, zal het N.C.R.V.-orkest een programma uitvoeren, waarin ons Bestuur gelegenheid wordt gegeven enige woorden te spreken over het bestaansrecht onzer Vereniging. Het wordt dus geen z.g. padvindersavond, al zal toepasselijke muziek niet ontbreken. Het gaat er nu om aan ons werk algemene bekendheid te geven. Zelfs in christelijke kringen wordt wel eens getwijfeld of voor de padvinders inderdaad een „christelijke" vereniging nodig is. De Heren Ds. W. M. A. Kalkman en Joh. J. Buitendijk, resp. Voorzitter en Penningmeester van de N.C.V.P., hopen die twijfel te kunnen wegnemen. Laat een ieder dus Donderdagavond 22 Sept. naar hen luisteren. U zult dan ongetwijfeld tot de overtuiging komen, dat alles gedaan moet worden om ons werk goed te kunen verrichten. Met grote erkenteijkheid kan hier worden gewaagd van het feit, dat zeer vele vooraanstaande personen zich bereid hebben verklaard onze actie aan te bevelen. Het was ons niet doenlijk meerderen om hun medewerking te vragen, daar de lijst anders te groot zou worden. Wij moesten een greep doen. Helaas hebben wij de naam van den Burgemeester van Rotterdam moeten doorhalen wegens zijn overlijden op 6 Sept. j.l. Dat wij ook zijn belang-

stelling bij zijn leven hebben mogen ondervinden, werd zeer door ons gewaardeerd.

Ons Comité van Aanbeveling is thans samengesteld als volgt:

Prof. Mr. A. Anema, Hoogleeraar Vrije Universiteit, Haarlem.
Jonkvr. C. M. van Asch van Wijck, Zeist.
Jhr. Mr. H. A. M. van Asch van Wijck, Lid der 1ste Kamer, Doorn.
Mr. J. F. van Beeck Calkoen, Rechter, Arnhem.
Ds. J. F. Berkel, Herv. Predikant, Apeldoorn.
Prof. Dr. S. F. H. J. Berkelbach van der Sprenkel, Utrecht.
J. Bergmans, Ingenieur, Eindhoven.
Ds. Ch. de Beus, Herv. Predikant, Overveen.
Mr. H. de Bie. Vice-President bij de Arr. Rechtbank, Rotterdam.
Mevr. S. Bierens de Haan—geb. Dudok de Wit, Bloemendaal.
Dr. P. Boendermaker, Luth. Predikant, Hilversum.
C. ten Boom, Voorz. der Chr. Middenstandsver., Haarlem.
Dr. W. ten Boom, Herv. Predikant, Hilversum.
Mr. P. J. van Bortel, Raadsheer in het Gerechtshof den Bosch.
Mr. P. E. Briët, Lid der 1ste Kamer, Leiden.
Ds. J. J. Buskes Jr., Geref. Predikant H.V., Amsterdam.
Prof. Dr. J. A. Cramer, Bilthoven.
Ds. H. Dekker, Herv. Predikant, Amsterdam.
Mr. Dr. J. Donner, Oud-Minister van Justitie, 's-Gravenhage.
Ds. J. C. van Dijk, Herv. Predikant, Bloemendaal.
Dr. R. P. van de Elst, Arts, Haarlem.
Dr. A. de Fouw, Directeur der Geref. Kweekschool, Amsterdam.
Mr. Dr. W. F. J. Frowein, Directeur-Generaal der Staatsmijnen, Heerlen.
P. L. de Gaay Fortman, Oud-Burgemeester van Dordrecht, Zeist.
Dr. J. G. Geelkerken, Geref. Predikant H.V., Amsterdam.
Prof. Dr. J. H. Gunning, Hilversum.
J. ter Haar Jr., Lid der 1ste Kamer, Amsterdam.
Ds. B. ter Haar Romeny, Herv. Predikant, Ginneken.
Mr. G. P. Haspels, Burgemeester van Nieuwer Amstel.
D. G. J. Baron van Heemstra, Amsterdam.
Mr. A. v. d. Hoeven, Lid der 1ste Kamer, Rotterdam.
Jhr. Dr. M. L. van Holthe tot Echten, Burgemeester van Zeist.
Dr. C. J. Honig, Arts, Amsterdam.
Mr. C. F. H. Huysman, Advocaat en Procureur, Zwolle.
Mr. Roel Houwink, Letterkundige, Zeist.
W. C. v. d. Hulst, Hoofd der School, Utrecht.
Ds. H. A. Wiersinga, Geref. Predikant, Leiden.
E. H. D. Insinger, „De Pijnenburg", Lage Vuursche.
Dr. G. P. van Itterson, Voorz. Nederl. Jongelings Verbond, den Haag.
Dr. G. Kalsbeek, Directeur Chr. Kweekschool, Zetten.
Prof. Dr. H. Kraemer, Leiden.
J. M. Krijger, Lid der 2de Kamer, Vriezenveen.
Jhr. Dr. M. F. van Lennep, Aerdenhout.
Prof. Mr. P. Lieftinck, Rotterdam.

Ds. C. M. Luteyn, Herv. Predikant, Groningen.
Mr. H. J. van Maanen, Kinderrechter, Leeuwarden.
H. J. W. A. Meyerink, Lid der 2de Kamer, Arnhem.
Mr. S. J. R. de Monchy, Burgemeester van 's-Gravenhage.
Ds. F. M. Muller, Herv. Predikant, Eindhoven.
C. F. Nieuwenhuyzen, Pastoor Oud Kath. Kerk, Haarlem.
Prof. Dr. H. Th. Obbink, Utrecht.
Ir. Joh. B. Obbink, Arnhem.
A. Oosterlee, Directeur Kweekschool „De Klokkenberg", waarn. Hoofdverk. N.P.V., Nijmegen.
Mr. Dr. J. Oranje, Eindhoven.
Mr. Dr. G. A. W. ter Pelkwijk, Burgemeester van Utrecht.
Mr. K. A. F. J. Pliester, Advocaat en Procureur, Haarlem.
Ds. F. Postma, Herv. Predikant, Heerlen.
Dr. P. Prins, Geref. Predikant, Deventer.
Prof. Dr. M. van Rhijn, Utrecht.
Mr. A. B. Roosjen, Lid der 2e Kamer, Amsterdam.
Dr. H. C. Rutgers, Secr. Nederl. Bijbelgenootschap, Zeist.
Prof. Mr. V. H. Rutgers, Oud-Minister, Hoogleeraar V.U., Amsterdam.
Jhr. Mr. J. W. H. Rutgers van Rozenburg, Bilthoven.
Dr. Th. Ruys Jr., Geref. Predikant, Lisse.
Prof. Jhr. Mr. B. C. de Savornin Lohman, Lid der 1ste Kamer, Utrecht.
Prof. Dr. A. A. van Schelven, Hoogleeraar V.U., Bentveld.
Mr. W. F. Schokking, Advocaat en Procureur, Amsterdam.
Prof. Dr. A. Sizoo, Amsterdam.
Joost Sluis, Industrieel, Hilversum.
Ds. J. M. Snethlage, Herv. Predikant, Sittard.
J. R. Snoeck Henkemans, Wethouder van 's-Gravenhage.
Prof. Dr. P. Stegenga Azn., Amsterdam.
Mr. N. Stufkens, Letterkundige, de Bilt.
Ds. J. W. van Swigchum, Herv. Predikant, Nieuwe Pekela.
Ir. P. Telder, Leeraar Internaat, Hoofdkwartierscomm. N.P.V., Zeist.
Dr. L. D. Terlaak Poot, Herv. Predikant, 's-Gravenhage.
Ds. G. Tichelaar, Herv. Predikant, Lisse.
H. W. Tilanus, Lid der 2de Kamer, 's-Gravenhage.
P. C. Tolk, Hilversum.
Dr. W. de Vlugt, Burgemeester van Amsterdam.
Ds. M. v. d. Voet, Herv. Predikant, Haarlem.
Dr. A. H. de Vries, Arts, Haarlem.
Ds. G. J. Waardenburg, Herv. Predikant, Haarlem.
W. Wagenaar, Directeur „De Nederlander", 's-Gravenhage.
E. v. d. Wall, Wethouder van Haarlem.
Ds. H. A. Wiersinga, Geref. Predikant, Leiden.

Thans nog enige zakelijke mededelingen. De spaarzegels van 5 cts. zijn uitverkocht. De voorraad zal zo spoedig mogelijk worden aangevuld, hetgeen echter enige tijd in beslag zal nemen. De verkoop van spaarzegels, spaarkaarten en ook van verenigingspapier, bedrukt met ons hoofd, zal voortaan

P O W - W O W 's

HET VERKENNEN IN DE ZOMER

Al padvinderende komt men soms, als resultaat en gevolg van het zoeken naar mogelijkheden die een programma aantrekkelijk voor den hedendaagsen jongen kunnen maken, tot bepaalde conclusies.
Eén van deze conclusies was bij mij, dat het Spel van Verkennen eigenlijk berekend is op iedere tijd, daarmee wil ik zeggen, dat hoewel het benutten van de vrije tijd door den jongen steeds in andere banen gaat — men vergelijke het slechts van 5 of 6 jaar terug en nu — één ding toch steeds nieuw en aantrekkelijk blijft, n.l. het spel van B.P. En het is zeer verheugend, dat wij tot deze conclusie komen. De oorzaak daarvan is m.i. enerzijds de diepe kern, de mooie inhoud van het Spel, anderzijds de veelomvattende mogelijkheden die het biedt. — Het is merkwaardig, zonder de Spelregels te veranderen, speelt men het toch steeds weer anders, soms beter, want ik geloof dat men het moet leren spelen. Steeds weer grijpt men naar het Verkennen voor Jongens en leest dingen die men wel eerder, doch anders gelezen heeft.
Soms brengen de omstandigheden, de behoefte of de tijd, zoals men het noemen wil, andere dingen naar voren dan die welke men ooit beoefend heeft. Men slaat er het V. v. J. op na en er blijkt in voorzien, men leest weer eens iets, waar men altijd overheen gelezen heeft.
Al heb ik er soms behoefte aan, het was niet mijn bedoeling een loftuiting te houden op ons Spel, doch ik wilde U slechts mijn gedachtengang verklaren, alvorens U het volgende te vertellen.

Ieder jaar merkt men het weer, dat de zomermaanden en vooral de tijd na het zomerkamp een stille tijd voor „Scouting" is. Niet alleen als gevolg daarvan, dat er veel jongens nog met vacantie zijn als wel er een inzinking in de animo van de jongens zelf te constateren valt. Is dat nu overal zo? In ons District is het een veel voorkomend verschijnsel. Dat is wel eigenaardig, omdat de Zomertijd toch de meest actieve tijd voor padvinderij behoort te zijn.

Dit bracht mij aan het denken hierover en ik heb het als gevolg hiervan deze zomer eens anders ingekleed, en organiseerde veel spelen zooals voetbal, baseball, ja zelfs cricket. Wel veel kamptraining en wat daarmee verband houdt, doch minder werk voor klasseeisen e.d. Dit bleek de oplossing en ik had net zoveel „aandacht" als in de wintermaanden.
Ik ben van mening, dat lichamelijke opvoeding een zwak punt in onze training is en ik geloof niet dat het zoveel moeite kost hierin snel verbetering te brengen. Dat dit inderdaad zo is, heeft men op de Jamboree nog kunnen constateren, men behoefde slechts op de wijze van lopen te letten, om dit op te merken.
Het zal niet overal zo zijn, doch in de omgeving van onze grote stad zijn te weinig „vrije" terreinen voor de jongens en dat is zeer jammer en daarom zou ik een lans wil-

---

geschieden door de Scout Shop van de N.P.V. en hare depôts.
Wilt in het Jaarboekje veranderen, dat als secretaris van onze Haagse Afdeling thans fungeert de Heer H. C. Hasenack, Wildhoeflaan 11, den Haag, en dat de Heer W. J. Geene, Secretaris van onze Afdeling te Dordrecht, verhuisd is naar Valeriusstraat 32, Dordrecht. Verder kan worden genoteerd, dat onze groepen No. 25 en 26 (Hoofddorp) thans bij onze afdeling „Haarlem" zijn ondergebracht.

Schrijft dan nog in het jaarboekje, dat de jaarlijkse contributie van donateurs (trices) onzer Vereniging *f* 2.50 bedraagt, ingaande op de dag van aanmelding. Nog beter is, indien U zich direct opgeeft bij het Algemeen Secretariaat, Wernerlaan 29, Hilversum (tel. 7691) en het bedrag stort op gironummer 320521 der N.C.V.P., 's-Gravenhage. Als dank bekomt U een fraai, speciaal voor onze vereniging uitgevoerd, wandbordje.

len breken voor het gezamenlijk huren van een sportterrein waarvan de groepen op gezette tijden gebruik kunnen maken.

G. GOOSENS,
Groepsleider 38e R'damse Groep der N.P.V.

QUO VADIS?.....

„..... Eens als het wiel der vriendschap volkomen vastgelopen is, en alle beschaving in oorlog ondergaat, zal Shiwa een legioen van jonge mannen zenden, die de wereld weer Vrede en Vriendschap brengen zullen....." Zo luidt een zeer Oude Indische legende!

Onwillekeurig moest ik hieraan denken, toen wij — nu al weer enige weken geleden —, ergens in de wijde Peel met enige oudere Padvinders om een knappend kampvuur verenigd waren. Hoog laaiden de vlammen op, en ieder onzer weet wel hoe de rode bloem op onze fantasie werkt; al gauw kwam er één dan ook met een plan, dat, naar hij zei, al enige tijd bij hem en zijn vrienden bestond. Het was inderdaad buitengewoon fantastisch, maar toch, toen ik eenmaal weer in mijn tent lag, moest ik er steeds weer aan denken. Waarom kunnen wij niet ook eens aan het fantaseren slaan en er toch tenslotte iets goeds van maken. De betreffende voortrekkers wilden n.l. als stamwerk gaan ijveren om: 1e. te komen tot vorming van een internationale politie, die, indien ergens een conflict dreigt, direct ingrijpt; 2e. met alle ten dienste staande (wettige) middelen (pers, radio, enz.) een meer Christelijke levenswijze te propageren. Hier zij met Christelijk niet bedoeld uitgesproken protestants, maar Christelijk in algemene zin, afgeleid van „Christenen". Nu weet ik wel, er zullen er direct zijn die (misschien terecht) hun schouders ophalen en zeggen: „arme sukkels". En er zullen er ook zijn die er spot mee drijven. Maar toch geloof ik wel dat er iets goeds in zit. De jongens hadden er ook reeds over aan den „Chief" geschreven en wachten nu op antwoord!

En thans de vraag waarvoor bovenstaande regels geschreven zijn: Er zijn in de N.P.V., K.V. en N.C.V.P. toch mannen en vrouwen van allerlei rang en stand; militairen en burgers, geleerden en arbeiders. Alle klassen en beroepen zijn zeker wel vertegenwoordigd. Zouden nu diegenen onder hen — die *niet* hun schouders ophalen en „arme sukkels' zeggen, en degenen die *niet* spotten —, zouden die misschien ieder op hun gebied ons eens willen laten weten, hoe naar hun inzicht de organisatie, financiering, enz. moet zijn. En hoe aan te pakken om zover te komen. Zijn er idealisten die op deze manier de jongens willen trachten te helpen! Ik zeg niet dat het een goed plan is, maar ik geloof wel dat het de moeite waard is om er over van gedachten te wisselen en het vóór en tegen ervan onder ogen te zien. Dus denkt U er eens over, en schrijft Uw opinie er over.

Baloe Schäffners, Waldeck Pyrmonthoeve, Helenaveen, zal gaarne correspondentie er over ontvangen en doorgeven!

Vergeet U het niet er eens aan te denken? Misschien is het werkelijk wel de moeite waard!

ZWARTE PANTER.

HOOG BEZOEK aan de Amsterdamse Zeeverkenners

Zondag 28 Augustus ontving onze troep, op ons buitencentrum te Aalsmeer, bezoek van den oudsten zoon van Z.H. den Sultan van Pontianak.
De Prins, die zelf een werkzaam aandeel neemt in de leiding van de padvinderij in Borneo, werd door den D.C. van Amsterdam, den Heer Gout, ontvangen.
Hierna inspecteerde de Prins de troep en begaf men zich in de boten. Het was jammer, dat er zo weinig wind stond, waardoor het admiraal zeilen enigszins traag ging.
Vervolgens werd gedemonstreerd het omslaan van een boot, het aftuigen in het water en het wegslepen door de de andere boten.
Een en ander viel zeer in de smaak van onzen Hogen Gast, die verschillende leuke momenten filmde.
Na afloop der demonstratie werd nog een eindje omgezeild, waarbij we de Aalsmeerse Zeeverkenners, die ook ter opluistering verschenen waren, op het water ontmoetten.
Veel te spoedig naar onze zin brak het uur van afscheid aan. Een wimpel werd den Prins ter herinnering aangeboden en werd door hem zeer op prijs gesteld.
Uitgeleide gedaan en omstuwd door de zeeverkenners begaf Z.H. zich naar zijn auto en aanvaardde hartelijk wuivend de terugtocht naar Den Haag.

JAC. P. RADIUS,
Schipper „Viking" groep A'dam.

TIEBELTJEN

Spel voor 16 tot 20 spelers. Speelveld 6 tot 8 m breed, lengte onbeperkt.
Materiaal: Slaghout, ronde stok van ± 80 cm lang en 3 cm middenlijn der doorsnede, kort houtje van ± 25 cm.
2 partijen, veldpartij en slagpartij. Getost wordt, wie met slag begint en tevoren wordt afgesproken, dat de partij, die 't eerst 360 punten behaalt, wint. Achtereenvolgens komen alle spelers van slag aan de beurt, tenzij het afgesproken aantal punten behaald wordt vóór alle spelers een beurt hebben gehad. Is ieder speler van slag aan bod geweest, dan wordt gedraaid en wordt de slagpartij veldpartij en omgekeerd. De spelers van slag blijven aan de beurt, totdat zij door de veldpartij afgemaakt zijn.

1. Korte stok boven een kuiltje. Eerste slagspeler wipt het stokje met langen stok weg. Veldpartij tracht het te vangen. Lukt dit, dan is de slagspeler af en komt de volgende aan bod. Wordt het stokje niet gevangen, dan moet de veldpartij het stokje teruggooien vanaf de plaats, waar het neergekomen is en tracht den langen stok, door den speler op het kuiltje gelegd, te raken. Lukt dit, dan is de slagspeler af. Wordt misgooid, dan doet dezelfde slagspeler de volgende slag.
2. Kort stokje in linkerhand met lange stok (in rechter) wegslaan. (voor wie links is omgekeerd.) Wordt het houtje gevangen, dan is de slagspeler af, ook is hij af als het stokje binnen lange stoklengte gegooid wordt van het kuiltje. De slagspeler moet met de stok afweren en het gegooide korte stokje terugslaan zoolang het niet stil ligt. Na de worp, als het houtje niet binnen stoklengte van het kuiltje is gekomen, schat de speler aan slag hoeveel stoklengten het korte stokje vanaf

het kuiltje ligt. Wordt deze schatting door de veldpartij aanvaard, dan krijgt slag het aantal stoklengten, dat geschat is op zijn credit. Vraagt veldpartij om te meten en blijkt, dat te hoog geschat is, dan krijgt veldpartij dit aantal punten; klopt het wel, dan krijgt de slag de punten dubbel.

3. Derde slag stokje op langen stok houden — bij de top — opgooien en slaan. Wordt het stokje gevangen, dan is de slagspeler af. Zo niet, dan schat de slagspeler het aantal stoklengten, dat hij slaat, krijgt dit in punten erbij als veldpartij geen „meten" eist. Moet worden gemeten, dan krijgt slag het dubbele als niet te hoog geschat is en veld het enkele aantal punten als zulks wel het geval is.
4. Korte en lange stok in één hand. (Korte bij duim en wijsvinger en lange in de palm door vingers omkneld) opgooien, slaan en verder als in 3.

Blijkt, dat de slagspeler bij het schatten te hoog geschat heeft, dan is hij ook af. Hij wordt dus door het vangen van het door hem geslagen stokje, òf door correctie van zijn te groot geschat aantal stoklengten, afgemaakt. Het gaat erom, bij het schatten zoveel mogelijk punten te winnen en de veldpartij te verleiden tot een eis van „meten" en toch beneden het werkelijke aantal stoklengten te schatten. Overigens blijft hij doorspelen, zolang hij niet af is, en begint na de vierde worp weer aan 1.

Fa. B. Schoemaker
(Directie Gebrs. Ibelings)
MAATKLEERMAKERS
Uitsluitend ENGELSCHE STOFFEN
Uniformen voor Land- en Zeemacht
Hofleveranciers
's-Gravenhage — Westeinde 29
Telefoon 11.38.52
Malinine
Regenkleeding

VACANT

De schoen voor
Sport en Spel
Rupax
VREDESTEIN - LOOSDUINEN

VOLMACHTEN

Afkortingen: W.: Welpenleid(st)er; A.W.: Assistent Welpenleid(st)er; V.: Verkennersleider; A.V.: Assistent Verkennersleider; V.T.L.: Voortrekkersleider; A.V.T.L.: Assistent Voortrekkersleider; G.: Groepsleider.

VOLMACHTEN TOEGEKEND:

Amersfoort: A.V.: W. O. van Dedem, Impeesa gr.: A.W.: Mej. C. E. Bientjes, Hiawatha gr.

Amsterdam: A.V.: H. R. H. Plooy, Dunnewold I groep; A.V.: J. H. J. von Freytag Drabbe, Dunnewold I gr.; A.V.: B. de Graaff, Dunnewold II gr.; A.W.: Mej. M. de Jonge, Dunnewold II gr.; W.: Mevr. J. J. Alberts-Tempelaar, Groep IV; V.: Th. Kikkert Jr. Groep VII; A.W.: Mej. C. J. van Zelm, Groep VII; A.V.: W. Winters, Groep 12; A.W.: Mej. C. H. Zeewoester, Groep 17 N.C.V.P.; A.W.: Mej. L. Chr. Verheul, Groep 27.

Groot-Arnhem: W.: Mej. P. M. R. v. d. Velde, Duno gr.; A.V.: H. te Niet, Duno gr.

Baarn: A.V.: N. Broekhuysen, gr. 2.

Beneden-Maas: V.T.L.: C. B. Braggaar, Geuzen gr. N.C.V.P.; A.V.: W. Houdkamp, Geuzengr. N. C. V. P.

Breda: A.W.: Mej. M. S. van Duren, Prins Maurits gr. N.C.V.P.; A.W.: Mej. L. J. Pruyssen, Prins Maurits gr. N.C.V.P.

Bussum: A.W.: W. F. Ingelse, Arrowe gr.; A.V.: J. Bruinvis, Arrowe gr.

Delft: A.W.: Mej. M. A. Th. Post, Groep I; A.W.: Mej. C. E. J. Spoor, Groep II.

Deventer: A.W:. Mej. M. H. Tiemens, Pres. Steyn gr.

Gorinchem: A.V.T.L.: G. Knijff, Groep I.

's-Gravenhage: A.V.T.L.: L. Spronk, groep 7 N.C. V.P.: V.T.L.: J. H. Bakker, gr. 8 N.C.V.P.; A.W.: Mej. W. E. H. de Vries, gr. 13; A:W.: Mej. M. E. R. H. Scheurer, gr. 13; G. en V.: K. J. Rauws, gr. 13; A.W.: Mej. H. Adriaanse, gr. 15; A.V.: G. Günther, gr. 18; A.W.: Mej. L. C. Werf, gr. 19 N.C.V.P.; A.W.: Mej. S. Balhan, gr. 24; W.: Mej. S. Cohen, gr. 28; G. en V.: D. Paans, gr. 29; A.W.: M. van Beckum, gr. 35 N.C.V.P.; V.T.L.: C. de Boer, gr. 38; W.: Mej. M. Cramer, gr. 43; A.W.: Mej. A. A. van Brussel, gr. 43.

Haarlem: A.W.: Mej. G. Russon, gr. 10 N.C.V.P.; A.W.: Mej. C. Oderkerk, gr. 11.

Den Helder: A.W.: G. Koning, De Jutters gr.; V.: G. van Heusden; Dorus Rijkers gr.

Helmond: W.: W. de Goede, gr. 1.

Hilversum: V.T.L.: W. L. Repko, Heidepark I N.C. V.P. gr.; A.W.: Mej. E. H. B. de Groot, Heidepark II N.C.V.P. gr.; A.W.: Mej. J. J. v. Schaik, gr. 7.

Huis ter Heide: A.V.: J. Klompmaker, Oorsprong gr.

Leiden: A.W.: R. Turfboer, gr. I; V.T.L.: A. Valkenburgh, gr. I; A.W.: H. G. Werkman, gr. V.

Nieuwer Amstel: A.V.: F. H. Stütterheim, Kimball-O'Hara gr.

Nijmegen: A.W.: Mej. Chr. A. M. van Grondelle, Keizer Karel gr.

Rotterdam: G. en V.: J. H. Mooser, gr. I; G.: P. Bakker, Decima gr.; V.: A. C. van Boven, gr. 14; A.W.: A. M. Bentsnijder, gr. 16; W.: Mevr. de Nie-Peul, gr. 21 N.C.V.P.

Singapore: W.: J. G. W. Kiela, „Holland" gr.

Utrecht: W.: Mej. P. A. v. d. Woude, gr. 14; A.W.: Mej. C. Pieterse, gr. 14; V.T.L.: H. G. J. Blanke, gr. 14; A.W.: A. Rutgers, gr. 15.

Zeist: A.W.: Mej. M. H. Gorter, gr. I.

Zuid Beveland: A.V.: J. J. van Loo, gr. III.

VERVALLEN:

Amsterdam: V.: R. W. van Swoll Jr., gr. 3; A.W.: J. Beukenkamp, gr. 4; A.W.: R. C. J. Hartsuyker, gr. 4; A.V.: F. Visser, gr. 5; A.V.: E. R. G. Ebens, gr. 12; G. en V.T.L.: C. A. Reiman, gr. 20 N.C.V.P.

Groot-Arnhem: A.W.: Mej. P. M. R. v. d. Velde, Duno gr.

Baarn: G. en V.: C. J. N. Deirkauf, De Koning gr.

Bussum: A.V.: J. N. C. Portielje, Erica gr.; A.W.: D. Smit, Raboes gr.

Enschede: V.: A. H. Pothof, gr. II; A.W.: Mevr. H. Versteeg-Jonkman, gr. II; A.W.: H. Haarink, gr. II; A.W.: H. Versteeg, Groep II N.C.V.P.; V.: F. W. Buitenbos, gr. III; A.V.: G. J. Brinks, gr. III.

's-Gravenhage: W.: Mej. H. S. W. Scheurer, gr. 12; A.W.: Mej. M. Scheurer, gr. 12; A.V.: Th. H. Polderman, gr. 14 N.C.V.P.; A.V. J. H. Katee, gr. 36; A.W.: Mej. M. Cramer, gr. 43.

Haarlem: A.W.: Mej. H. A. v. d. Heide, gr. 5 N.C.V.P.

Den Helder: A.V.: T. ter Bruggen, gr. I.

's-Hertogenbosch: A.W.: Mej. J. C. van Berge, gr. 1 N.C.V.P.

Hilversum: A.W.: Mej. E. S. C. van Dongen Torman, Heidepark gr. N.C.V.P.; A.V.: A. C. van Dam, Heidepark gr. N.C.V.P.; V.T.L.: D. van El, Hilfertheem gr.

Leiden: A.V.: H. G. Hagens, gr. I; A.W.: Chr. Eggink, Leeuwken, gr.; V.: W. Duk, Leeuwken gr.; A.W.: Mej. E. Noorduyn, gr. V; A.W.: Mej. H. C. Hijner, gr. V.

Rotterdam: A.V.: J. H. Mooser, gr. I; G. en V.: G. J. de Koning, gr. 2.

Saba: G. en V.: M. v. d. Maarel Jr., gr. I Saba.

Singapore: W.: J. Knaap, gr. Holland; A.W.: G. W. Kiela, gr. Holland.

Utrecht: A.W.: Mej. L. H. van Tellingen, gr. 4; A.V.: J. Elsenaar, gr. 4; A.W.: Mevr. G. Th. J. Tazelaar-Cino, gr. 6.

Walcheren: W.: C. Stok, gr. 2 N.C.V.P.

Zuid-Beveland: V.: C. J. de Visser, Ridder Boudewijn gr.